

ABSOLUTUL

Să rămânem câteva clipe în picioare. Sunt sigur că într-o adunare atât de numeroasă sunt multe cereri, oameni bolnavi și suferinzi, așa că haideți să ne plecăm capetele pentru un moment de rugăciune. Văd că aici am multe cauze și batiste.

Tată ceresc, venim în Numele Domnului Isus, fiindcă știm că Tu ai promis că ne vei asculta și vei răspunde la rugăciunile noastre. Te rugăm să fii plin de îndurare față de noi și să ne uiți păcatele. Scriptura ne învață că Tu ne ierți toate păcatele și ne vindeci de toate bolile, de aceea Te rugăm, Tată ceresc, să faci același lucru și în după-amiaza aceasta, în Numele Domnului Isus, pentru aceste batiste și cereri.

Tot Scriptura ne învață că luau batiste și șorțuri de pe trupul lui Pavel, le puneau peste oameni, iar duhurile îi părăseau și erau vindecați. Tu ești și astăzi Același Isus, iar noi ne-am adunat să Te rugăm să împlinești aceste lucruri. În clădirea aceasta sunt o mulțime de oameni care au probleme și cereri. Răspunde nevoilor lor, Doamne, atât cererilor trupești, cât și celor sufletești, pentru că Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Da, mulțumesc frate.

Cu ani în urmă obișnuiam să cântăm un cântecel: „Vorbește cu Isus și va fi bine.”...

...Cred că fratele Williams v-a spus despre micul dejun de mâine dimineață. Nu cred că știu unde se va ține cel de anul viitor. Tot aici? A, deci chiar aici, în același loc. Este foarte bine.

Oamenii trebuiau să se închine la Ierusalim, adică aici la Tucson. Înțelegeți? Voi, cei din Phoenix sunteți dincolo de deal. Știți, Ierihonul este dincolo de deal, de Ierusalim. Deci în partea aceasta este Ierusalimul. Înțelegeți? (Adunarea râde și comentează). Ați auzit?

Deci oamenii trebuie să se închine lui Dumnezeu oriunde, așa cum a spus Isus. Nu la Ierusalim, sau aici, sau pe acest munte, ci trebuie să i te închini în Duh și Adevăr. Acesta este lucrul principal: în Duh și Adevăr.

De obicei, eu sunt foarte încet la vorbire. Acum câteva seri, l-am admirat pe fratele Velmer Gardner, care a spus în cincisprezece minute mai mult decât pot spune eu în trei ore.

Nu știu dacă v-am povestit vreodată lucrul acesta. Tatăl meu a fost călăreț. Îmblânzea cai, participa la rodeo și obișnuia să tragă cu pușca, inclusiv la țintă. Astfel, mă gândeam că după ce voi împlini vreo doisprezece ani, voi urma și eu meseria tatălui meu. Astfel, la vremea aratului,

când tata ara cu calul până când animalul era atât de obosit de nu se mai putea ține pe picioare, noi așteptam la marginea câmpului, acolo unde era un jgheab cu apă. Câți dintre voi au văzut un astfel de jgheab pentru adăpat? Ia te uită, ce de oameni din Kentucky sunt aici!

Ne distram foarte bine punând în apă câte un fir de păr de cal. Îl numeam șarpe păr de cal, pentru că de îndată ce-l atingeai, începea să se unduiască. Eu și frații mei ne adunam în jurul calului, îi scoteam hățurile, îi puneam șeaua tatei, sub șa puneam o mână de scaieți, apoi strângeam chinga și încălecam pe el. Sărmanul cal bătrân și obosit, nici nu-și putea ridica picioarele de pe pământ, și doar necheza. Eu salutam cu pălăria și mă credeam un mare călăreț. Mă și gândeam că Arizona are nevoie de un om ca mine, pentru îmblânzirea cailor voștri. Astfel, pe la șaptesprezece sau optsprezece ani, am fugit de-acasă și am venit aici, pentru că auzisem că se va ține un rodeo. Mă gândeam: „Numai de-aș ajunge la acel rodeo! Aș călări câțiva cai și aș strânge niște bani.”

Îmi amintesc cum a intrat primul călăreț. Încerca un cal numit „Haiducul Kansas-ului.” Era un cal mare și negru, cam de 1,70 metri înălțime, zdravăn și puternic. Eu îmi ziceam: „Dacă flăcăul acesta poate să-l călărească, atunci pot și eu.” Deci, călărețul acela a intrat în arenă.

Eu stăteam pe pajiștea din jurul țarcului, cu ceilalți călăreți, toți plini de cicatrice. Eu nu aveam așa ceva, dar mă consideram un călăreț bun. Mă gândeam că dacă putusem să-l călăresc pe calul acela bătrân de plug, de ce n-aș putea să-l călăresc și pe acesta? Dar acesta era un cal care te trântea. A sărit de câteva ori, s-a arcuit și l-a azvârlit pe călăreț, așa că el a zburat într-o parte, iar șeaua în partea cealaltă. Calul a fost luat de băieții de la grajd, iar călărețul a fost dus de ambulanță.

Atunci mi-am dat seama că acela nu era nici pe departe calul de plug cu care eram obișnuit. Organizatorul a strigat: „Ofer cincizeci de dolari oricui reușește să călărească acest cal câteva secunde.” Cincizeci de dolari erau foarte mulți bani la vremea aceea. Omul a venit la mine și m-a întrebat: „Ești călăreț?” Dar eu i-am răspuns tremurând: „Nu, domnule.”

Când m-am întors la Domnul, am fost ordonat de Biserica Misionară Baptistă și obișnuiam să umblu de colo-colo cu Biblia în mână, și abia așteptam ca cineva să mă întrebe dacă sunt predicator. Astfel, întotdeauna când eram întrebat, răspundeam: „Desigur.”

Într-o zi am mers la Saint Louis împreună cu fratele nostru baptist, pe care tocmai îl cunoscusem. Atunci l-am auzit pe un predicator care se numea Robert Daugherty. Probabil că mulți dintre voi ați auzit de el. Era un frate pentecostal și ținea o adunare într-un cort. Fratele acela predica până se albăstrea la față, până aproape leșina. Auzeai de la două blocuri depărtare cum își trăgea sufletul - și nu avea microfon -, după care continua să predice.

De atunci, de fiecare dată când cineva mă întreba dacă sunt predicator, răspundeam: „Nu, eu doar mă rog pentru bolnavi.” Eu, de felul meu baptist, sunt mai domol, așa că vă rog să aveți răbdare cu mine. De altfel, și Scriptura spune să-i sprijiniți pe cei slabi, iar printre ei mă număr și eu. Vă sunt recunoscător pentru că ați încercat să faceți lucrul acesta întreaga săptămână, și v-ați descurcat foarte bine. La zece seara trebuia să fim cu toții acasă, în pat, iar eu vă țineam aici... Dar în după-amiaza aceasta voi încerca să fiu iute și să termin repede, pentru că am mult de condus, iar mâine dimineață trebuie să mă întorc aici. Eu vă apreciez foarte mult, și, pentru că s-ar putea să nu mai am ocazia să spun lucrul acesta: vă mulțumesc mult fiecăruia dintre voi, predicatorilor, oamenilor de afaceri creștini. Pentru mine a fost o plăcere să vin aici, așa că vă mulțumesc că m-ați invitat să vin aici și să am părtășie cu voi, fraților. Frate Shakarian, frate Williams și toți ceilalți, vă sunt sincer recunoscător.

Frate Tony, de ce nu ai spus „Amin” mai devreme, când am vorbit despre Tucson? Nici nu te-am auzit. Când sunt în Indiana, el este cel mai bun vânător din Arizona. Înțelegeți? Ai văzut poza aceea din ziar? Trebuie să schimbăm lucrul acesta, Tony. Deci nu uita că mâine ne vedem la masă la fratele Oral Roberts.

În după amiaza aceasta am vrut să vorbesc despre „Numărătoarea inversă,” dar dacă începeam acest subiect și la ora șapte am fi fost tot aici. Eu mă gândesc ce a reușit să facă știința și ce a putut să facă Domnul. Vedeți? Trăim într-o altă epocă, atât fizic, cât și duhovnicește, și ne bucurăm pentru propășirea spirituală pe care am avut-o, așa cum oamenii de știință se bucură pentru progresul tehnologic.

Știți, se poate întâmpla să cântați prea mult, deși nu văd cum s-ar putea aceasta, dacă ați cânta așa cum a cântat corul fratelui Outlaw mai devreme. Am stat și i-am ascultat cum urcau tot mai sus, și mai sus. De asemenea se poate să mâncați prea mult, să beți prea mult sau să munciți prea mult, dar nu cred că este posibil să vă rugați prea mult. Biblia spune: *„Vreau dar, ca bărbații să se roage în orice loc și să ridice spre cer mâini curate.”* (1Timotei 2.8). Așadar, haideți să ne plecăm capetele pentru o clipă.

Tată ceresc, ne place să vorbim cu Tine. Doamne, mă gândesc la oamenii care au venit în oraș doar ca să ne strângem mâinile și ca să stăm de vorbă, dar cu cât este mai măreț privilegiul de a vorbi cu Tine, Domnul și Mântuitorul nostru.

Inimile noastre tânjesc după prezența celorlalți, dar cu cât mai mult înseamnă să stăm în prezența Ta divină! Noi știm că Tu ești aici, pentru că ai spus că *„acolo unde sunt doi sau trei adunați (oriunde în lumea întreagă) în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor,”* și noi știm că Scriptura nu poate greși, pentru că promisiunea aceea este dumnezeiască; a ieșit de pe buzele

Mântuitorului. Poate că gândurile și păcatul necredinței noastre ne-au îndepărtat atât de mult, încât nu mai putem desluși faptul că ești aici; dar Tu ești Același pentru că Îți ții promisiunea.

Tu ai spus că dacă cerem ceva cu credință, ne va fi dat. Tată, cel mai mare lucru pe care m-am gândit să-l cer în această vreme, pentru această audiență, este ca Tu să ne hrănești cu Mana spirituală care vine de la Dumnezeu cerurilor. Doamne, Te rugăm să ne hrănești cu Cuvântul Tău. Cuvântul Tău este Adevărul, și: *„Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”* (Matei 4.4). În timp ce se va citi, fă ca Duhul Sfânt să-L poarte către fiecare inimă și să-L împartă fiecăruia după nevoi, pentru că Îți cerem aceasta în Numele Fiului Tău, Isus. Amin.

Așa cum am mai spus, fie că suntem predicatori sau simpli ascultători, în timp ce ascultăm, luăm notițe din ceea ce spune fratele care vorbește. Eu fac foarte des aceasta. Întotdeauna am lângă mine un carnețel sau o foaie de hârtie, iar atunci când îmi vine în minte un text din Scriptură, îl notez imediat. Toți facem aceasta, nu-i așa? Așa este. Apoi, dintr-o dată, Duhul Sfânt îmi descoperă unele lucruri, așa că trebuie să trag imediat pe dreapta ca să-mi notez gândul care mi-a venit. Iar atunci când îmi vine rândul să vorbesc, răsfoiesc acele notițe, urmez câteva trimiteri din Scriptură, îmi aleg câteva versete și încep să vorbesc de acolo. Cei mai mulți dintre noi procedăm așa.

Acum voi citi câteva versete din Epistola către Filipeni. Am mai citit din Filipeni acum câteva seri, când am fost la fratele Shores la Adunarea lui Dumnezeu. Atunci am vorbit despre identificarea cu El. Acum aș vrea să citesc din **Filipeni 1.20-22:**

„Mă aștept și nădăjduiesc cu tărie că nu voi fi dat de rușine cu nimic; ci că acum, ca întotdeauna, Hristos va fi proslăvit cu îndrăzneală în trupul meu, fie prin viața mea, fie prin moartea mea.

Căci pentru mine a trăi este Hristos, și a muri este un câștig.

Dar, dacă trebuie să mai trăiesc în trup, face să trăiesc; și nu știu ce trebuie să aleg.”

Gândindu-mă la predica aceasta, m-am hotărât să folosesc ca titlu un singur cuvânt. Poate veți zice: „Frate Branham, aici sunt în jur de o mie de oameni. Cum adică, un singur cuvânt?” Cu voia Duhului Sfânt, Cel care ne inspiră, aș vrea să construiesc un context în jurul textului citit și să-l numesc **„Absolutul.”**

Privind în dicționar la cuvântul „Identificat,” am găsit cuvântul „Absolut.” Conform dicționarului Webster, cuvântul „Absolut” este definit ca „Perfect în el însuși; cu puteri nelimitate; înainte de

toate, desăvârșit.” Absolutul este folosit de multe ori, este cuvântul din urmă, este „Amin.”

Unii oameni spun: „Așa este, absolut.” Este ultimul lucru, este nelimitat. Înțelegeți? Se întinde în nemărginire, nu-i stă nimic în cale. Este suprem, este desăvârșit, și ceva este desăvârșit numai atunci când a ajuns la sfârșit. Este „Amin”. Asta-i tot.

Fiecare mare realizare este legată de un absolut. Tot ce a făcut cineva, a avut legătură cu un absolut. Trebuie să fie ceva, un ideal spre care alergi. Omul nu poate atinge nimic până nu ajunge într-un punct în care să recunoască faptul că există un Absolut. Odată am fost în cabinetul unui medic și am discutat, iar el mi-a spus:

„Billy, eu chiar cred că un om poate aduna suficientă credință încât să se vindece chiar și dacă se atinge de un copac.”

„Doctore, dar cum poate să adune un om acea credință ca să se vindece doar atingând copacul? Nu există nici o dovadă că lucrul acesta s-ar putea întâmpla; nu îți poți pune nădejdea în așa ceva, pentru că nu are bază biblică. Trebuie să ai ceva pe care să te sprijini, de care să fii sigur. Sunt multe lucruri mărunte care pot să te conducă spre acel ceva, dar acela este ultimul cuvânt, ultimul lucru. De aceea eu cred întotdeauna în Cuvânt.”

Am pe inimă o mărturie micuță pe care aș vrea s-o împărtășesc cu voi, și sper că nu voi supăra pe nimeni prin aceasta. Soția mea, care este aici, și mulți alții știu că lucrul acesta este adevărat. În vremea când eram păstor la biserica baptistă din Milltown, Indiana, obișnuiam să mă întâlnesc cu o fată de acolo. Domnișoara respectivă fusese în adunări și văzuse toate lucrările Domnului. Noi eram prieteni buni, doar prieteni, iar mai târziu ea s-a căsătorit cu un tânăr de treabă, m-am căsătorit și eu, și nu ne-am mai văzut câțiva ani de-a rândul. Tatăl ei și cu mine eram prieteni apropiați. El era tâmplar și se numea Lee Marrion.

Îmi amintesc că avea o nelămurire cu privire la Scriptură și mi-a zis: „Frate Branham, nu mă îndoiesc că ai dreptate, dar am fost învățat că El era nazarinean, și nu pot pricepe acest lucru.” Astfel, într-o seară am mers la el acasă și fratele mi-a spus: „Haide să luăm o gustare cât timp Norma și ceilalți sunt sus, fiindcă am niște lapte bătut și pâine de porumb.” A fost foarte bine. În felul acesta pot aborda mai bine orice temă. Chiar și de când sunt aici, în trei săptămâni n-am mâncat decât când și când, ca să fiu în formă maximă pentru Domnul meu.

Așadar, ne-am pus câte un pahar mare de lapte bătut rece, am luat câte o bucată de pâine de porumb, tot rece, și ne-am așezat să mâncăm. Atunci el mi-a spus: „Billy, eu nu pot înțelege nicicum ce vorbești tu.” În seara aceea am vorbit până la ora unu, așa că am rămas să dorm la ei. Târziu în noapte, el s-a trezit, a venit la mine și mi-a spus: „Am visat că trebuia să construiesc

o casă în New Albany, iar proprietarul mi-a lăsat planul și a plecat în Florida. În plan era inclus un balconaș închis, dar eu am zis: „Omul acesta sigur nu vrea un balconaș aici,” așa că am ignorat partea aceea. Dar când s-a întors omul, mi-a zis: „Nu-ți voi plăti lucrarea decât după ce-o vei dărâma și o vei reconstrui conform planului pe care ți l-am dat.”

Când a terminat de povestit, i-am zis: „Puțin mai jos, nu departe de aici, este un pârau. Ar fi bine să nu te apuci de dărâmat tocmai când ajungi la capătul drumului, pentru că este posibil să nu mai ai timp.”

„Este în ordine dacă vin să mă botez în pijama?” m-a întrebat el.

„Și eu merg tot în pijama. Haide!”, și am pornit spre pârau.

Fiica lui și nepoții au devenit cântăreți celebri. Ei mergeau la biserica numită United Brethren, fiindcă fata s-a căsătorit cu păstorul sau cu fiul păstorului de la biserica aceea. Omul acesta era strungar pe un șantier naval, iar fiica lor cea mică încerca să ducă o viață pentru Hristos. Peste ei era o mare presiune!

Erau niște copii foarte isteți. Astfel, una dintre fete predă muzică la șaptesprezece ani. A absolvit deja școala fiindcă era o fată foarte deșteaptă. Băiatul nu suporta să tot fie tachinat și îi tot spunea fetei că este demodată, și tot așa, până într-o zi când nervii fetei au cedat.

Au dus-o la „Doamna păcii noastre” un institut catolic de tratare a bolilor nervoase. Desigur a fost absolut inutil. Dacă este vreun doctor în audiență, nu vreau să se supere pentru că spun aceasta, dar de multe ori oamenii ies de acolo mai rău decât au intrat. Așadar, i-au administrat un tratament șoc, ceea ce a înrăutățit starea fetei. Au trimis-o acasă, dar după câteva săptămâni au adus-o înapoi pentru că ajunsese într-o stare groaznică. Au internat-o și au încercat s-o trateze o vreme, dar era din ce în ce mai rău. După trei zile, urmau s-o ducă la Madison, la ospiciul acela, și s-o închidă într-o cameră capitonată. Atunci mama ei a zis: „Nu suntem învinși. Poate reușim să-l aducem pe fratele Branham să se roage pentru ea.” Astfel, au sunat și s-a întâmplat să mă găsească acasă. Atunci au venit la mine și m-au întrebat: „Frate Branham, vrei să vii să te rogi pentru ea?”

„Sigur că da,” am răspuns eu.

L-au sunat pe doctor și i-au spus că urma să merg acolo, iar el le-a zis: „O să vă spun când puteți veni. Sunați-mă din nou după-amiază.” L-am tot sunat până la ora unu, dar răspundea tot timpul soția lui, care spunea: „Doctorul nu este acasă.” Au sunat și a doua zi, de dimineață, dar au primit același răspuns: „Nu este acasă.” A treia zi, fata urma să fie trimisă la ospiciu. Nu-mi

place să spun aceasta, dar mi-am dat seama că doctorul încerca să evite vizita mea. Înțelegeți? Tatăl ei era foarte agitat, pentru că a doua zi trebuia să plec... ceea ce însemna că ziua aceea era ultima pe care o aveam la dispoziție. Părinții fetei și surorile ei au început să plângă și au zis: „Ne evită!”

„Da, așa este,” am răspuns eu „dar haideți să facem altfel. Nu le spuneți că sunt predicator, ci voi merge în calitate de prieten.”

Așa am reușit să intru în ospiciu. Știți cum este acolo? Încuie ușa după tine, apoi te urcă într-un lift și încuie și ușa liftului. Asistenta ne-a dus într-o cameră de sus și acolo ne-am așezat pe marginea patului. Acolo am văzut o tânără de vreo șaisprezece ani, complet pierdută. Privea în gol și nu vedea nimic. Puteai să-ți plimbi mâna prin fața ochilor ei, căci nu te vedea.

Am întrebat-o: „Ruthie, îți mai amintești de mine? Sunt fratele Branham. Obișnuiai să-mi spui Budder Bill. Te-am predat lui Hristos când erai micuță, în coșuleț. Îți mai amintești de mine?”

Ea doar stătea și privea. Ce fată frumoasă! Erau trei surori, un trio. Am încercat să-i atrag atenția, dar n-am reușit, fiindcă era pierdută, cu privirea ațintită în gol.

Patul nu avea stâlpi la colțuri, ca să nu se lovească pacienții. Eu m-am așezat pe o parte a patului, singurul din acea încăpere mică, iar mama ei stătea pe partea opusă. Fata stătea pe un scăunel care ieșea din perete, tatăl ei era lângă ea, iar sora ei stătea în picioare. Mama ei m-a privit plângând și mi-a zis:

„Vezi, Billy? Ce putem face?”

„Ascultă-mă, Norma. Hristos este tot Hristos.” Înțelegeți?

„Aceasta era ultima noastră șansă. Știi ce se va întâmpla dacă o duc acolo. Probabil n-o vom mai vedea niciodată, și chiar dacă o vom mai vedea, știi cum sunt tratați pacienții acolo.”

„Nu fii tulburată, Norma. Mai așteaptă câteva minute.”

Când am spus aceste cuvinte, am văzut-o pe fată într-o vedenie, sănătoasă și privind zâmbitoare spre un tânăr. M-am întors să-l privesc pe tânăr, dar atunci vedenia m-a părăsit. Am întrebat:

„Norma, ea are un prieten înalt și brunet?”

„Da.”

„Ei cântau cumva împreună?”

„Da, așa este.”

„Stai liniștită, fiindcă Îl am pe Așa vorbește Domnul. Ea se va face bine.”

Norma și-a întins mâinile și m-a apucat de genunchi, apoi a privit spre soțul ei și a zis:

„Dragule, nu greșește niciodată. Niciodată!” Dar la față nu se vedea nici un semn de schimbare.

Le-am spus: „Tu știi că nu ți-aș fi spus lucrul acesta dacă nu l-aș fi văzut, și Dumnezeu nu poate minți.” Vedeți? Am plecat de la spital și m-am urcat în mașină, iar ei au mai rămas.

După vreo două ore, tocmai mă întorsesem dintr-o vizită la domnul Wood, când a început să sune telefonul. Era tatăl fetei, și mi-a zis:

„Am să-ți spun ceva, frate Branham. Nu au trecut nici douăzeci de minute de la plecarea ta și fata și-a revenit la normal. Toți doctorii au examinat-o. Mâine dimineață o luăm acasă.” Acum cântă în tabernacol. Aici sunt bărbați și femei din Jeffersonville care știu că este adevărat. Dacă sunteți prezenți în după-amiaza aceasta, ridicați mâinile. Câți cunoașteți această întâmplare? Da. Vedeți, peste tot sunt oameni care știu că este adevărat.

Ce s-a întâmplat de fapt? Tânăra a folosit acea vedenie ca pe un Absolut, o desăvârșire. Vedeți, în orice faceți, trebuie să aveți ceva pe care să vă sprijiniți. Eu am folosit întotdeauna Cuvântul Domnului în acest scop, pentru că nu știu să existe alt sprijin mai mareț decât acesta, fiindcă Isus a spus: *„Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.”* (Matei 24.35). Acesta, da, sprijin!

Viața lui Pavel s-a învățat în jurul lui Hristos. Acesta a fost Absolutul lui. Pavel avusese un mare învățător, pe Gamaliel, din partida fariseilor. Fusesse învățat, școlit, și avea un trecut mareț. Mă gândesc că atunci când a primit Duhul Sfânt și a plecat pentru trei ani în Egipt, s-a apucat să cerceteze Biblia, ca să vadă dacă este conform descoperirii pe care o avusese. Cunoașteți renumita Epistolă către Evrei. Nimeni n-ar fi putut s-o scrie mai bine decât Pavel, pentru că el știa cum să se adreseze acelor soiuri de oameni. Ce lecție frumoasă!

Pavel L-a întâlnit pe Isus, într-o zi, pe drumul Damascului. Pornise să-i prigonească pe creștini, amenințând și făcând prăpăd în Biserica Domnului, dar s-a întâlnit față în față cu El. Acesta este motivul pentru care Hristos a devenit sensul vieții sale: prin faptul că L-a întâlnit personal, a putut să se lepede de toată învățătura pe care o acumulase. Singurul mod în care poți ajunge să-L cunoști, este să-L întâlnești tu însuși. Înțelegeți? A-L cunoaște pe El este Viața. Pavel nu avusese înainte genul acesta de experiență, de aceea la un moment dat a putut spune: *„Viața pe care o trăiesc acum...”*, ceea ce înseamnă că înainte trăise o altfel de viață. Dar viața lui a

fost schimbată. Și când se întâmplă lucrul acesta, faci lucruri pe care în mod normal nu le-ai face și spui lucruri care nu-ți stă în fire să le spui.

Un om a cărui viață este centrată pe Hristos... Priviți-l pe Pavel: a stat drept în fața tuturor acelor evrei, fără un strop de teamă. El știa în Cine crede. N-ar fi putut face aceasta dacă n-ar fi găsit Ceva adevărat în care să se ancoreze.

Cred că fiecare creștin, fiecare credincios, ar trebui să fie așa. Mai ales predicatorii; ei n-ar trebui să pășească la amvon fără să-L fi întâlnit pe Dumnezeu în acel mod neobișnuit pe care filozofii nu-l pot explica. Atunci când știi că L-ai întâlnit pe Dumnezeu, nu ți-L mai poate ascunde nimic.

Poate unii au o educație aleasă, nu am nimic împotriva acestui lucru, este în ordine, este un lucru bun, dar trebuie să-L întâlnești pe Dumnezeu personal, astfel încât să nu-ți mai poată răstălmăci nimeni Scripturile. Ai fost tu însuși acolo și L-ai întâlnit. Ai avut această experiență și acum Îl cunoști. Înțelegeți?

Orice predicator și orice credincios ar trebui să ia poziția aceasta: să-L întâlnească pe Dumnezeu personal. Așa cum am spus, aceasta te va determina să faci lucruri pe care altfel nu le-ai face și să spui lucruri pe care nu le-ai spune. Este Ceva în jurul căruia gravitezi și de care ești legat. Este Ceva ce știi numai tu, la fel ca Pavel; știi că ai întâlnit Ceva diferit de orice ai văzut în viața ta.

Este ca o corabie. Înțelegeți? Corabia are și ea un absolut, iar acesta este ancora. Atunci când corabia intră în ape agitate, poate fi trântită cu ușurință de stânci și scufundată sau poate eșua într-o zonă unde apa nu este adâncă. Valurile care se formează în apropierea țărmului pot răsturna ambarcațiunea, de aceea trebuie să rămână în ape adânci ca să poată pluti în continuare. Dar dacă acea corabie are o ancoră, o bucată de metal, de oțel, care cântărește câteva tone, va arunca ancora, care nu se va opri decât pe fundul mării, pe vârful vreunui munte. Atunci, valurile pot să legene corabia, sau să-și continue drumul până când se vor sparge de stânci, deoarece asigurată de ancoră, corabia are un absolut. Este ancorată. Valurile o pot mișca, dar corabia va rămâne pe locul ei, nemișcată, pentru că ancora este absolutul ei.

Dacă Absolutul tău este Hristos, orice ar spune cineva, oricât de mare ar fi prigoana, oricât de mare ar fi furtuna, oricât ar părea de imposibil, ești legat de El în același fel. Dacă ți se întâmplă ceva și Hristos devine Absolutul tău, dacă vreo promisiune din Biblie devine Absolutul tău, dacă ești bolnav și te rogi pentru vindecare, iar El împlinește rugăciunea ta, spune doar: „Îl am!” și nimic nu te va mai dezlipi de El.

Vă amintiți ce v-am povestit despre fata aceea tânără acum câteva minute? Vedenia aceea a

fost Absolutul ei. Știa că era adevărată, așa că a fost Absolutul ei. Dacă L-a făcut pe Domnul să-i vorbească și să-i spună: „S-a terminat!”, acesta a fost Absolutul ei, indiferent ce au spus doctorii. Ea era complet ancorată.

Un om, bărbat sau femeie, care se bazează pe filozofie sau pe mersul la biserică, nu este încă ancorat. Îți muți numele de la o biserică la alta, dintr-un registru în altul, dar dacă ai lua adevăratul Absolut, pe Hristos, și te-ai ancora în El, ai rămâne stabil indiferent ce s-ar întâmpla.

Ceea ce-i trebuie unui creștin în această eră atomică, în aceste vremuri nesigure, este ceva mai mult decât experiența aderării la o biserică. Este nevoie de o Ancoră, de un Absolut de care să fii sigur. Bisericile greșesc, oamenii greșesc, dar Hristos nu greșește. El este Absolutul credinciosului. Dacă Hristos este Absolutul tău, atunci ești legat de El, iar când se întâmplă aceasta, ești legat de Cuvânt. Aceasta ne spune dacă avem absolutul corect sau nu. Înțelegeți?

Dacă citești în Scriptură că Hristos a poruncit să facem ceva anume, dar printr-o răstălmăcire, cineva îți spune că lucrul acela a fost numai pentru apostoli, sau pentru altcineva, iar tu pui deoparte ce ai citit și iei acea părere, dovedești că nu Hristos este absolutul tău, ci acea persoană. Dar dacă rămâi la Cuvânt, înseamnă că El este Absolutul tău. Înțelegeți? Nu trebuie să lăsăm nimic să ne abată de la calea Cuvântului.

Ceea ce v-am spus se întâmplă tot mai des în ziua de azi. Pe măsură ce trece timpul, veți vedea că oamenii continuă tot așa, până când vor ajunge să aibă „*doar o formă de evlavie.*” (2Timotei 3.5). Așa s-a întâmplat cu metodiștii și baptiștii, ani de-a rândul, iar mai nou a pătruns și la penticostali.

Când Dumnezeu i-a dat omului Duhul Sfânt, l-a întors cu fața la Calvar și i-a pus Cuvântul în față. Dar curând au început să răsără rădăcini mici, care au crescut și s-au înfășurat în jurul copacului. La început au părut inofensive, dar până să-ți dai seama, au și tras copacul în direcția greșită și l-au făcut să se încline. Așa lucrează toate filozofiele și celelalte lucruri care au intrat între noi, până când ajung să ne tragă în lume. Dar trebuie să iei Sabia cu două tăișuri a lui Dumnezeu, și să te eliberezi de toate acele lucruri. Atunci vei rămâne drept pe Cuvânt, pentru că aceasta este Desăvârșirea, Absolutul oricărui credincios.

Dacă un bărbat sau o femeie sunt umpluți cu Duhul Sfânt, inima lor va accepta fiecare promisiune a lui Dumnezeu și o va întări cu „Amin”. Așa este. Iar dacă cineva îți spune: „Zilele minunilor au trecut, nu există vindecare divină, iar botezul cu Duhul Sfânt a fost pentru alte vremuri,” întoarce-te la Biblie și citește ce a spus Petru în ziua Cincizecimii, când toți au fost străpunși în inimile lor. Atunci, oamenii au întrebat: „*Ce să facem, fraților?*” Dacă ar fi suficient să aderi la o biserică, atunci Petru ar fi spus: „Găsiți-vă o biserică și rămâneți acolo.” Dar nici

vorbă de așa ceva. Petru le-a dat instrucțiunile corecte cu privire la ce aveau de făcut și cât timp era valabil acel lucru.

„Pocăiți-vă,” le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.

Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeuul nostru.” Deci până când sunt valabile aceste instrucțiuni?

Isus a spus în Marcu 16: *„Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Iată semnele care îi vor însoți pe cei ce vor crede...”* (Marcu 16.15,17). Vedeți pentru cine este Evanghelia? Pentru toți oamenii din lumea întreagă. *„Iată semnele care îi vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.”* (Marcu 16.17-18). Vedeți, trebuie să găsiți acel Absolut care să fie adevărat și să vă identifice cu Hristos și cu Cuvântul Lui. Da, Cuvântul este Hristos și trebuie să vă asigurați că puteți spune „Amin” la tot acel Cuvânt, pentru că altfel absolutul vostru este greșit, este construit pe vreun crez. Voi ziceți: „O, eu Îl cred pe Hristos, dar nu cred toate acele lucruri. Cred în Hristos, dar nu cred aceasta.” Atunci absolutul tău este greșit; absolutul tău este un crez și nu Hristos, pentru că Hristos este Cuvântul.

El este ca Steaua Polară pentru omul rătăcit. Eu am vânat în lumea întreagă și am petrecut mult timp în sălbăticie. Era destul să privesc în sus și să găsesc Steaua Polară și știam încotro trebuie să mă îndrept. Când se pierd pe mare, oamenii trebuie să se ghideze după Steaua Polară, și își vor da seama în ce direcție să pornească. Când te rătăcești, te uiți după Steaua Polară.

Celelalte stele se mișcă, dar Steaua Polară este chiar pe centrul pământului. Înseamnă că oricum se mișcă pământul, Steaua Polară rămâne la locul ei, indicând Nordul. Este singura stea adevărată, care îți poate indica drumul.

Așa este Hristos pentru fiecare dintre noi. Dacă vrei să fii salvat și să ajungi în rai; să fii umplut cu Duhul Sfânt și să fii ca Hristos, atunci Hristos este Steaua ta Polară. Dacă te pierzi, nu te lua după un crez, pentru că El este Calea, Direcția. Dacă Îl accepți ca Steaua ta Polară, atunci Duhul Sfânt va deveni, în mod absolut, Busola ta. Amin.

Duhul Sfânt este Busola, iar Busola arată întotdeauna spre Steaua Polară. Astfel, dacă ai botezul cu Duhul Sfânt, te poți îndrepta numai spre Hristos, iar Hristos este Cuvântul. Numai așa poți găsi drumul înapoi. Înțelegeți? Tu nu poți să-ți alegi o stea și să zici: „Uite, aceasta este aici și

strălucește!” și apoi după o vreme să fie în altă parte. Vedeți? trebuie să alegeți ceva care este absolut stabil.

Singurul mod prin care poți fi salvat este prin Hristos. Hristos este Steaua Polară, iar Duhul Sfânt este Busola care indică întotdeauna spre Cuvânt. Înțelegeți ce vreau să spun? Ce minunat! Cuvântul și Hristos sunt Unul și Același: „*La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.*” (Ioan 1.1,14). Când El ajunge să fie Steaua ta Polară, este Absolutul tău.

Am luat-o pe ocolite fiindcă am încercat să vă spun ceva și poate veți înțelege ce am vrut să vă transmit. În viețile voastre trebuie să existe un Absolut. Voi trebuie să-L găsiți cumva, pentru că trebuie să-L aibă fiecare om. Nu puteți merge mai departe fără El, fiindcă trebuie să aveți un absolut.

Într-o vreme, absolutul Americii în ceea ce privește bunele maniere la masă era o femeie pe nume Emily Post, dacă nu mă înșel. Astfel, orice spunea ea despre maniere, era literă de lege. Dacă spunea că mazărea se mănâncă cu cuțitul, atunci toți făceau așa. Dacă spunea că ar trebui să mâncăm pui, toată lumea mânca pui, indiferent ce ar fi zis unul sau altul. Vedeți? De ce era așa? Pentru că ea era absolutul. Astfel, orice spunea femeia aceea, se făcea întocmai.

A fost o perioadă când Adolf Hitler era absolutul în Germania. Nu conta ce spunea altcineva, Hitler avea ultimul cuvânt și trebuia făcut tot ce spunea el. Acesta era felul lui de conducere, și indiferent ce ar fi crezut unii sau alții, Hitler avea ultimul cuvânt. El era absolutul.

De asemenea, a fost un timp când Mussolini era absolutul Romei. Odiuoasă, faraon era absolutul Egiptului și orice spunea el trebuia adus la împlinire. Dar, vedeți voi, toți aceia au fost aleși în mod greșit ca absoluturi, pentru că toți au dat greș.

Cu câțva timp în urmă am fost în Egipt, și mă gândeam la vremea când Faraonii stăteau pe tronurile lor. Acum trebuie să sapi șapte metri în pământ ca să le găsești urmele. Înțelegeți? Ce mai absolut! Distrus și dispărut; iar oamenii care se bazau pe acel absolut, au pierit și ei odată cu el. De ce? Pentru că aceia erau un absolut făcut de mâini omenești, și tot ce este făcut de om, va pieri. Dar există un absolut care nu va pieri niciodată, iar acesta este Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu. El nu va trece, așa că trebuie să rămâneți lângă El.

Noi ne dăm seama că avem nevoie de un absolut. De exemplu, dacă ai probleme și ești într-un proces, poți fi purtat din tribunal în tribunal, pe la diferite curți de judecată. Poți ajunge chiar până la Curtea Supremă. Dar acolo se termină totul, pentru că decizia Curții Supreme este absolutul. Acolo se încheie procesul și nu poți merge mai departe. Ultima curte este Curtea

Supremă, și este un absolut.

Uneori nu suntem de acord cu ei și nu ne plac hotărârile pe care le iau, dar aceasta nu schimbă situația cu nimic, pentru că națiunea este legată de această instituție. Înțelegeți? Indiferent ce decide Curtea, chiar dacă eu spun că este o decizie greșită, nu înseamnă că întreaga instituție este greșită. Ea este bună pentru această națiune, și orice ar decide, este bine că există. Trebuie să avem un absolut, pentru că altfel procesele nu s-ar termina niciodată. Dar trebuie să existe un punct final, iar acesta este Curtea Supremă. Decizia lor este finală, nu poți merge mai sus. Curtea Supremă este absolutul în ceea ce privește problemele judecătorești.

La orice joc trebuie să existe un absolut. Știați lucrul acesta? Jocul nu se poate desfășura fără un absolut, iar acesta este arbitru. Poate, uneori nu ne plac deciziile luate de arbitru, dar el rămâne un absolut. Degeaba spui tu că este gol, dacă arbitru spune că ai ratat. Orice ai spune tu, rămâne așa cum zice el. Nu te certa cu el pentru că aceasta este treaba lui. El este absolutul în acel joc, și dacă el a hotărât că ai ratat, poți să te enervezi, poți să dai cu șapca de pământ, că tot ratare va rămâne. Amin!

Gândiți-vă ce s-ar întâmpla dacă nu ar fi nici un arbitru în joc? Vă dați seama ce zăpăceală ar fi, ce haos? Tu nu poți juca un joc fără să ai un absolut. Și dacă jocurile au nevoie de un absolut, cum rămâne cu viața? Trebuie să aibă și ea un punct final, și fiecare muritor prezent aici are undeva un absolut, ceva care să aibă ultimul cuvânt. Fără acest absolut, totul s-ar termina în haos, la fel ca la un joc.

În trafic, absolutul este lumina roșie a semaforului. Dar dacă lumina roșie nu funcționează? Dacă este oprită atunci când ajungi la intersecție? Un șofer spune: „Trec eu, pentru că am ajuns primul,” dar altul zice: „Trec eu, pentru că mă grăbesc la serviciu.” Așa ar apărea blocajele...

În aceeași situație este și biserica. Ea este în învălmășeală; doar certuri și neînțelegeri pe care nu le poți clarifica. Dar undeva trebuie să existe un semafor, ceva care să spună: „Tu stai pe loc, iar tu treci mai departe,” și astfel n-ar mai fi atâta confuzie.

Ei bine, între cele nouă sute de organizații diferite care există, undeva trebuie să fie un absolut. Dacă au dreptate catolicii, sunt greșiți protestanții; dacă au dreptate metodiștii, greșesc baptiștii; dacă au dreptate pentecostalii, atunci sunt greșiți toți ceilalți. Înseamnă că trebuie să existe undeva ceva; dar cum vei stabili care este acel ceva dacă nu accepți Absolutul lui Dumnezeu, adică pe Hristos?

Isus a spus în Ioan 14.12: „Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu...” Această promisiune a lui Hristos este un Absolut; este Cuvântul Lui

și trebuie să-L credem. În Ioan 5.24 El mai spune: „*Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are Viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.*”

Acesta este Absolutul. Vedeți? Nu cel care se preface că crede, ci cel care crede cu adevărat. Înțelegeți?

Noi avem un Absolut, iar acel Absolut este El; El și Cuvântul Lui, Unul și Același, inseparabili.

Imaginați-vă ce blocaje îngrozitoare s-ar crea dacă n-ar mai funcționa semafoarele! Trebuie să existe un absolut. Dar vedeți, problema este că așa s-a întâmplat astăzi și astfel am intrat cu toții în această învălmășeală imensă. Este un mod de exprimare destul de grosolan, dar voi știți ce vreau să spun.

Fiți atenți! Motivul pentru care am ajuns aici, se datorează faptului că fiecare dintre noi și-a făcut propriul absolut. Înțelegeți? Fiecare are câte un absolut; fiecare biserică are absolutul ei, fiecare grup îl are pe al lui, și fiecare spune: „Noi avem calea și adevărul. Noi avem totul. Voi nu știți nimic, sunteți o minoritate. Noi suntem gruparea cea mai grozavă.” Așa fac oamenii, dar nu se cuvine să facem așa ceva. Acum este aproape la fel ca în vremea judecătorilor, când fiecare om făcea cum credea de cuviință. Vedeți? Fiecare făcea ce considera el că este bine. Dar voi nu mai puteți face aceasta; sunt prea multe puncte de vedere (înțelegeți?), deși există o singură Cale, și anume Hristos. Hristos și Cuvântul sunt Unul și Același. Adevărul este că trebuie să existe Ceva spre care să arătăm și să spunem: „Aceasta este!”, și să putem dovedi că este într-adevăr așa. Motivul pentru care în zilele judecătorilor fiecare făcea cum credea, este că Cuvântul lui Dumnezeu era foarte rar. Ei nu-L aveau. Printre ei nu era nici un proroc care să stea pe Cuvânt și să îndrume poporul. Și pentru că nu aveau Cuvântul, fiecare făcea ce i se părea lui că este bine.

Aici am ajuns și astăzi, fraților. Astfel, fiecare om face cum crede și zice: „Eu mă port cu oamenii așa cum vreau să se poarte și ei cu mine. Eu fac cutare lucru. Religia mea spune să fac așa și așa.” Ați găsit aceste lucruri; toată lumea le-a găsit și astfel spun: „Eu merg duminică dimineața la școala duminicală și sunt la fel de bun ca ceilalți.” Da, aceasta este foarte bine. Poți merge la școala duminicală și să fii un om bun, este în ordine, dar dacă nu ai ceva mai mult decât mersul la școala duminicală... Cineva spunea: „Eu respect cele zece porunci...” Altul ține Sabatul, altul altceva, și astfel am ajuns în punctul în care fiecare face ce crede că este bine. Dar nu este bine așa; nu, nici pe departe, iar în următoarele câteva minute vom vedea de ce nu merge așa. Domnul a creat o cale. Biblia spune: „*Multe căi par bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte.*” (Proverbe 14.12). Nimeni nu vrea să moară, pentru că moartea înseamnă despărțire. Noi nu vrem să ne despărțim de Dumnezeu, ci vrem să trăim. Viața este cea mai mare comoară

a omului. Să descoperim, deci, ce este viața. El a spus: „*Cuvântul Meu este Viața.*” Aceasta este Viața pe care ar trebui s-o aveți: Cuvântul trăind în voi. Acum priviți.

Eu am observat lucrul acesta, și am știut că trebuie să avem un Absolut, încă de când eram doar un băiețandru și m-am întors la Domnul. Am citit Cuvântul lui Dumnezeu și am văzut că acest Cuvânt este Hristos, așa că am dorit ca Acesta să fie și Absolutul meu. Așadar, am luat Cuvântul, și acolo L-am văzut spunând: „*Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.*” (Ioan 15.7). Ce făgăduință!

Dar unde suntem astăzi, fraților? Unde suntem? „*Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.*” Acesta este chiar Cuvântul lui Hristos, dar Cuvântul trebuie să locuiască în noi. „*Dacă rămâneți în Mine (adică în Hristos) și rămân în voi cuvintele Mele...*” Cum intrăm în Hristos? Prin botezul cu Duhul Sfânt. Aceasta este prima parte, dar zice: „*Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.*” Trebuie să-L aveți pe Hristos, și Cuvântul, și n-aveți cum să-L aveți pe Unul fără să-L aveți și pe Celălalt, pentru că este Unul și Același. Așa este. Tu nu poți să-L ai pe Tatăl fără să-L ai pe Fiul; și nu poți să-L ai pe Fiul fără să-L ai pe Duhul Sfânt. Este Unul și Același Duh. Vedeți? Înseamnă că nu se poate altfel decât acceptând Absolutul stabilit de Dumnezeu pentru viața noastră. Eu sunt legat de El prin Cuvântul Lui. El este Absolutul meu, și am descoperit că viața alături de El este măreață și de preț.

Multe biserici au alt absolut. De exemplu, absolutul bisericii catolice este papa. Orice s-ar întâmpla, orice ar spune cineva, indiferent ce ar scrie Biblia, nu înseamnă nimic pentru ei.

Nu demult am avut o discuție cu un preot. A venit să mă întrebe despre o fată care urma să se căsătorească cu un tânăr catolic, și să treacă la catolicism. Voia să știe cum am botezat-o, și i-am spus. De aici a pornit discuția, iar la un moment dat, el mi-a zis:

„Știi, și biserica catolică a botezat mai demult prin scufundare.”

„Când?” l-am întrebat eu.

„În vremurile biblice.”

„Vrei să spui că voi considerați că primii creștini, ca Petru, Iacov, Ioan și ceilalți, au fost catolici?”

„Da, au fost.”

„Atunci eu sunt mai catolic decât voi toți. Sunt un catolic de modă veche (înțelegeți?), nu unul care se ia după tendințele zilei de azi și numește acest lucru „religie”.”

„Păi, vezi tu, Dumnezeu i-a predat puterea lui Petru, care a întemeiat biserica. Iar acum Dumnezeu este în biserica Lui.”

„Nu scrie nicăieri în Biblie, așa ceva. Nu există nici o făgăduință referitoare la acest lucru. Dimpotrivă, Biblia spune că Dumnezeu este în Cuvântul Său.”

Așa este. Dumnezeu este în Cuvânt, iar Cuvântul este adevărat. Și noi am văzut că Biblia mai spune: *„Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta.*

Și, dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cartea sfântă, scrise în cartea aceasta.: (Apocalipsa 22.18-19). Eu am învățat că acesta este Absolutul, Cuvântul care nu se poate schimba, și am acceptat acest lucru. „Doamne, lasă-mă să-L păstrez ascuns în inima mea și să fiu smerit în fața Lui. Orice s-ar întâmpla, voi merge mai departe, iar Tu, Doamne, mă vei călăuzi.” Acesta a fost întotdeauna Absolutul meu.

De multe ori, într-o biserică protestantă cuvântul unui episcop, deși contrar Cuvântului lui Dumnezeu, devine absolutul unui grup de creștini. Indiferent ce spune Cuvântul, ei rămân la ceea ce spune episcopul. Orice ar crede oamenii care merg la biserica anglicană, ceea ce spune arhiepiscopul de Canterbury rămâne bătut în cuie. Poate unii ziceți: „Ce lucru rău!” Dar dacă vreți, acum am putea privi spre pentecostali. Nădăjduiesc să înțelegeți ce vreau să spun.

Voi ziceți: „Iată aici un frate umplut cu Duhul Sfânt, și Domnul umblă cu el.” Dar mai întâi trebuie să mergeți să-l întrebați pe prezbiter dacă putem să-l primim, iar el o să întrebe: „Din ce organizație face parte?” Vedeți, acesta este absolutul acelei biserici. Așa este. Spunem „Amin” când este vorba de catolici, de prezbiterieni și așa mai departe, dar ce facem când găsim același lucru în propria ogradă? Vedeți? Aceasta arată că avem un absolut fals.

În nici o biserică nu este nimic mai important decât mai-marele acelei biserici. Duhul Sfânt lucrează după voia Lui în orice biserică; El locuiește în mijlocul poporului Său, dar noi avem un alt absolut, un conducător general care ne spune ce avem voie să facem, și ce nu. Dacă cineva nu se conformează părerilor lor, este dat afară, dar acest lucru nu este de la Dumnezeu. O, ce lucru oribil! În ce greșală am intrat!

Nu-i de mirare că suntem aici și strigăm după o trezire. Cerul este plin de puterea Cincizecimii, dar n-o putem atinge pentru că am respins Absolutul lui Dumnezeu, descoperirea lui Hristos. Așa este. *„Pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.”* Este un Absolut. Cuvântul lui Dumnezeu este Absolutul Lui. *„Nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul*

acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri." (Matei 16.17-18). Vedeți? Un Absolut adevărat...

Dar noi luăm altceva ca absolut. Dacă denomi-națiunea voastră vorbește împotriva Cuvântului, voi alegeți să credeți ce spune denomi-națiunea. N-ar trebui să faceți aceasta.

Eu încerc să vorbesc clar despre convingerile mele, iar în încheierea acestei întâlniri, încerc să vă explic de ce am făcut toate aceste lucruri până acum; deoarece, cu mult timp în urmă L-am ales pe Hristos să fie Absolutul meu.

Prima biserică la care m-am alăturat a fost cea baptistă, și pot spune că-i iubesc pe frații mei de acolo. Sunt oameni buni, dar când a trebuit să fac ceva contrar Scripturii, am pus Cuvântul lui Dumnezeu pe primul loc, pentru că eram legat de acel Cuvânt. Eu n-am putut accepta nimic contrar. Când a venit dr. Davis și m-a pus să fac ceva anume, ceva total contrar Scripturii, eu i-am arătat Cuvântul, iar el mi-a zis: „Lucrul acesta a fost valabil în alte vremuri, nu și acum.” Dar eu i-am răspuns: „Eu sunt legat de acest Cuvânt, pentru că este scris: *„Dumnezeu să fie găsit adevărat, și toți oamenii să fie găsiți mincinoși.*” (Romani 3.4). Acesta era Absolutul meu acum treizeci și ceva de ani, și stau încă pe Același Cuvânt. Aș vrea să trăiesc și să mor cu acest Absolut. În felul acesta îl accept pe Hristos.

Eu nu spun lucrurile acestea doar ca să fiu altfel. Știu că săptămâna aceasta am spus câteva lucruri usturătoare, iar dacă le-am spus numai ca să fiu diferit, ar trebui să-mi consult Absolutul, și să mă pocăiesc la altar. Dar cum pot să mă căiesc, dacă v-am spus adevărul? Așa este. Dumnezeu l-a sprijinit și a arătat că acesta este Adevărul, conform Cuvântului celui viu. Vedeți? Este adevărat.

De aceea am spus și am făcut toate aceste lucruri. Poate este contrar diferitelor organizații și doctrine, dar eu nu vreau să iau partea nici uneia, pentru că sunt dedicat unui singur lucru.

Când m-am întors la Domnul, și Hristos a început să lucreze în inima mea, am mers la biserica catolică, pentru că strămoșii mei au fost irlandezi catolici, dar acolo am auzit ceva care mi s-a părut că nu sună tocmai corect, așa că am mers mai departe. Catolicii spun: „Dumnezeu este în biserica Sa.” Păi, dacă Dumnezeu este în biserica Lui, atunci care este acea biserică? „Biserica noastră catolică.” Care dintre ele, pentru că catolicismul este rupt în mai multe grupări? Da, domnilor. Unii se căsătoresc, alții, nu. Unii sunt greci, alții ortodocși, și alții sunt romani. Unii îl recunosc pe papa, alții, nu. Sunt separați, de aceea întreb, care dintre acele biserici are dreptate? În care te poți încrede? Dacă ești catolic și te încrezi în biserică, atunci care este biserica în care îți pui nădejdea? Care dintre cele catolice?

Dacă ești protestant, te întrebi: „Cine are dreptate? Metodistii, baptiștii, luteranii, prezbiterienii,

care dintre ei?"

Dumnezeu are dreptate. Cuvântul Lui are dreptate. Nimeni altcineva nu are dreptate, decât Cuvântul Lui. Astfel, ai dreptate cât timp stai pe Cuvânt, dar când te îndepărtezi de Cuvânt, te îndepărtezi de Dumnezeu, pentru că Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său pentru a-L legitima. El trebuie să arate că este real, să Îl pună la lucru. Voi, oamenii tânjiți după o trezire și este vremea ca aceste lucruri să apară. Dacă ați crezut vreodată că știu ce vorbesc, atunci veți accepta lucrul acesta.

A sosit ceasul, dar problema este că avem atât de multe absoluturi încât nu știm de ce suntem legați. Amin. Acum mă simt plin de râvnă. Înțelegeți? Bine. Am vrut doar să spun lucrul acesta. În ordine. Noi suntem legați de atâtea lucruri, unele ne trag într-o parte, altele în alta și se opun unele altora. Oamenii nici nu mai știu ce să facă, iar Duhul Sfânt coboară și presează ca să găsească un loc unde să se așeze, în care să poată lucra, Cuvânt cu Cuvânt.

Voi, pentecostalii, ați crezut în restituirea darurilor la pogorârea Duhului Sfânt, și în vorbirea în limbi; ați crezut aceste lucruri și ați rămas pe ele, ceea ce este foarte bine, dar de ce v-ați oprit? Vedeți? De ce v-ați oprit?

Când Israel era în drum spre țara făgăduită, s-au oprit în pustiu și au rămas acolo patruzeci de ani, deși erau la numai o zi de mers de țara făgăduită. Când au trecut dincolo, Miriam și ceilalți au strigat și au dansat de bucurie, dar, odată ajunși în pustietate, au vrut o Lege. Harul se îngrijise de toate lucrurile, dar ei au vrut Legea. La fel s-a întâmplat și cu pentecostalii. Au vrut altceva, astfel încât să poată avea doctori în filozofie, doctori în drept, și i-au avut, dar au rătăcit prin pustiu până când au murit cu toții. Așa este.

Dumnezeu a ales doi oameni pe care să-i trimită: pe Iosua și pe Caleb, și nu aveau de mers decât vreo patruzeci de mile (64 Km), adică o zi sau două. Dar au așteptat patruzeci de ani până când s-au curățat de toate acele lucruri, până când a murit toată generația aceea.

Acum este timpul pentru o schimbare. Noi am început să ne organizăm, să facem exact ceea ce au făcut cei din mijlocul cărora am ieșit. Ne întoarcem la aceste lucruri, ne legăm de ele și ni le facem un absolut, iar oamenii nici măcar nu sunt înăuntru. Și atunci ce ați făcut? Ați adunat membri.

Dar ce știu acei membri? Se uită la Cuvântul Domnului, văd că se întâmplă ceva conform celor scrise acolo, și nu știu ce să creadă, așa că îl întreabă pe unul dintre episcopi sau pe unul dintre bătrâni: „Ce este aceasta?”, sau: „Ce este aceea?”

Aceasta mă duce cu gândul la niște pui abia ieșiți din incubator. Întotdeauna mi-a fost milă de puii aceștia de incubator, pentru că ei piuie, dar nu au nici o mamă la care să se ducă, fiindcă au fost născuți de o mașinărie. La fel este și cu mulți dintre acești predicatori: au fost născuți artificial și strigă spre Dumnezeu fără să-L cunoască, măcar...

...El era absolutul. El era legat de Dumnezeu, iar Dumnezeu era Cuvântul, și Dumnezeu a dovedit lucrul acesta prin El. Înțelegeți? Și iată-ne astăzi aici, având o mulțime de absoluturi, dar nimeni nu-L are pe Cel adevărat. Vedeți? Există o singură Cale, iar aceasta este Isus, și El a zis: „*Eu sunt Calea...*” (Ioan 14.6). Isus și Cuvântul sunt Unul și Același. Dumnezeu a vorbit despre ce se va întâmpla în zilele din urmă. El a promis aceste lucruri, atunci când Isus a spus: „*Cum a fost în zilele Sodomei, tot așa va fi și când Se va arăta Fiul omului.*” (Luca 17.28-30). Noi trăim în timpul împlinirii Scripturilor făgăduite pentru zilele din urmă. Dumnezeu, Duhul Sfânt Se mișcă pe deasupra oamenilor. Dar voi nu vreți altceva decât să vorbiți în limbi și să dansați în Duhul. Doar atât știți. Aceasta este singura sămânță care s-a sădit, dar ce ne trebuie nouă este Evanghelia deplină care să locuiască pe deplin într-o inimă, lucrând cu putere deplină, astfel încât să devină un Absolut deplin. Care-i problema?

V-ați gândit vreodată ce a făcut poporul Israel acolo, în pustiu? S-au căsătorit, au avut copii, s-au hrănit, au sărutat bebelușii, au îngropat morții, au cununat tinerii, și așa mai departe. Dumnezeu i-a binecuvântat și au avut propășire, dar n-au ajuns în țara făgăduită. La fel este și cu poporul pentecostal de astăzi. Acum patruzeci de ani nici nu v-ați gândit că... Părinții voștri s-ar fi cutremurat la gândul că veți ajunge așa. Cu siguranță. Oamenii de atunci erau legați de Absolut și se țineau de Cuvânt orice s-ar fi întâmplat. În vremea aceea nu exista denomițiunea, prezbiterii, reprezentanții, episcopii, care să le spună oamenilor una sau alta. Atunci aveau peste tot întâlniri ca cele din strada Azusa, dar acum nu mai găsești nicăieri un om care să poată aduce o mărturie puternică. Vedeți cum am ajuns? La fel ca Israel.

Dar la sfârșitul celor patruzeci de ani, când a sosit timpul ca Domnul să preia din nou controlul, s-a ridicat un om care a arătat spre acea țară plină de binecuvântări; iar acum a sosit ceasul în care Domnul vrea să-și pregătească o biserică. Nădăjduiesc că ceea ce voi spune în continuare este o profeție. Eu nu spun aceste lucruri în Numele Domnului, dar cred că sunt adevărate. Cred că veți vorbi despre răpire, dar ea va fi trecută de multă vreme. Înțelegeți? Veți spune: „Slavă Domnului că a sosit clipa răpirii”, dar ea va fi deja trecută. Știți ce a spus Isus despre Ioan, când ucenicii au mers și L-au întrebat: „*Oare de ce zic cărturarii că întâi trebuie să vină Ilie?*”? El a zis: „*Vă spun că Ilie a și venit... și au făcut cu el ce-au vrut.*” (Matei 17.10,12).

Într-o zi va veni judecata, iar voi îi veți vedea pe oameni așteptând răpirea, la multă vreme după ce ea va fi trecută. Cei care o vor vedea, vor fi puțini, pentru că El a spus: „*Cum a fost în zilele*

lui Noe... Cum a fost în zilele lui Lot, aidoma va fi și la venirea Fiului omului.

Această mare mulțime de carne de tun, de cenușă atomică, va pieri. Nu vor pleca decât cei care au Viața lui Hristos în ei. Așa este. Doar pe aceia îi va învia, fiindcă va fi o răpire. Vor fi luați doi sau trei de aici, unul de dincolo, din altă parte cineva va fi dat dispărut; poate ceilalți vor crede că a fugit de acasă... Aveți grijă ca nu cumva ei să plece, iar voi să așteptați răpirea după ce ea va fi trecută deja.

Nu, ceea ce spun nu este contrar Cuvântului, pentru că Biblia spune că El va veni ca un hoț noaptea. Vedeți? Vor pleca fără să vă dați seama. Dumnezeu Își pune puterea în Biserică, dar pentru aceasta nu a ales o organizație mare, ci o minoritate. „Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția.” (Luca 12.32). Vouă, care vă țineți de Absolut, și în care lucrează confirmarea Cuvântului... Așa este.

Așadar, după cum vedeți, trăim vremuri cutremurătoare, de aceea este pusă presiune pe biserică. Desigur, voi vreți, doriți să vedeți ceva, dar cum poate să vegheze Dumnezeu asupra Cuvântului Său și să-L împlinească, când persoana în cauză nu crede acel Cuvânt și nu-L primește în inima ei? Cum ar putea soarele să strălucească asupra unei semințe și s-o aducă la viață, dacă acea sămânță nu are viață în ea? Trebuie să fie o sămânță germinată. Un crez germinează și face mai mulți membri, dar Cuvântul germinează și face sfinți, face credincioși. Așa este. Dumnezeu lucrează ca să-și împlinească cuvintele. El veghează și le legitimează.

Desigur, și biserica catolică are o ancoră, o stea a nordului, în lucrarea ei. Astfel, tot ce spune papa este infailibil pentru linia romană a catolicismului. Protestanții au episcopul și crezul: „Lucrul acesta contrazice ce scrie în crezul nostru. Lucrul cutare este împotriva doctrinei noastre denominaționale,” și așa mai departe. În ce mă privește, simt așa cum spune Pavel aici, în Fapte, în capitolele 20 până la 24: „Pe mine nu mă mișcă astfel de lucruri.” Amin. De ce? Pentru că el era ancorat, avea un Absolut. Dacă aș putea vorbi cu el, probabil că mi-ar spune: „Când L-am întâlnit pe drumul Damascului, El m-a întors din calea mea și m-a făcut să pornesc pe Calea cea bună. Eu ieșisem din Cuvânt, dar El m-a adus înapoi în Cuvânt.” Așa este. Ascultați-mă, fiindcă așa mă simt și eu; simt că Dumnezeu are un plan cu fiecare om născut din Duhul Lui, și care Îl iubește pe Dumnezeu și Cuvântul Lui.

Dumnezeu a avut un scop atunci când l-a întors pe Pavel. Nu a zis El: „*Îmi voi arăta slava Mea.*”? Și pe mine, Dumnezeu m-a salvat cu un scop și sunt hotărât să fac voia Lui, fără să adaug sau să scot ceva de la ea. În Apocalipsa 22.19 spune că oricine va face așa ceva, îi va fi luată partea din Cartea Vieții. Nu voi adăuga nici o părere de-a mea la acest Cuvânt, ci Îl voi citi întotdeauna exact așa cum este, și-L voi ajuta pe Domnul să mă ajute să-mi deschid inima și să-L primesc.

„Doamne, lucrează prin mine astfel încât să vadă și ceilalți. Adu Cuvântul Tău adevărat și usturător, astfel ca ei să poată vedea.”

Dacă El este Absolutul nostru, noi nu putem avea încă un absolut. Nu poți spune: „Și biserica și crezul ei este absolutul meu.” Dacă Absolutul tău este Hristos, atunci crezi Cuvântul Lui. Nu există altă cale!

Îmi amintesc de vremea când m-a salvat. Știți de ce am luat această poziție? Nu ca să fiu mai altfel, nădăjduiesc că lucrul acesta l-am clarificat deja, dar, când m-a salvat Hristos, milioane de oameni rătăceau încă în păcat. El m-a salvat cu un scop, pe mine, un om fără școală, deși erau atâția oameni deștepți și capabili pentru această lucrare. Totuși, El m-a salvat pe mine, un om cu șapte clase, când erau oameni care învățaseră în școli, își luaseră gradele și erau doctori în filozofie, în teologie și așa mai departe. Dar dacă m-a salvat, a făcut-o cu un scop, pentru că altfel n-ar fi făcut-o deloc.

Ascultați-mă, fraților! Voi știți că vă iubesc, dar vreau să știți că am hotărât în inima mea că nu voi tăgădui niciodată Cuvântul acesta. Voi rămâne în El, pentru că El este Absolutul meu, de care am fost legat în toți acești ani. El a avut un scop, și eu vreau să văd acel scop împlinindu-se până la capăt. Voi sta pe Cuvânt nu ca să fiu diferit sau răutăcios, ci ca să fiu sincer și cinstit în fața lui Dumnezeu. Așa este.

Voi știți că însăși moartea lui Isus a fost un Absolut. Toată lumea se temea de moarte, chiar și marele proroc Iov. Oamenilor le-a fost întotdeauna teamă de moarte, dar când a venit Hristos și a luat moartea asupra Lui, a devenit un Absolut pentru toți cei care se temuseră de ea. În Evrei 2.14-15, scrie că El S-a făcut Om și a murit ca un om ca plată a păcatului. Dar în dimineața de Paști, El a pășit înainte ținând cheile morții și ale iadului pe care le cucerise. De aceea a spus: *„Nu vă temeți! Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor.”* (Matei 28.10; Apocalipsa 1.18). El este Absolutul nostru. Așa este. El era Cuvântul desăvârșit al lui Dumnezeu, atât de desăvârșit, încât atunci când vorbea Cuvântul, Acesta prindea Viață. Astfel, oprea vântul, înmulțea pâini și pești gata gătiți, și aceasta doar prin Cuvântul Lui. Vedeți, nu exista nici o barieră; El era desăvârșit. El și Cuvântul erau Una.

Conform Ioan 3.16, dragostea lui Dumnezeu a creat un trup, nu prin act sexual, ci prin puterea creatoare a lui Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu însuși a locuit în acel trup și a răspândit Cuvântul. Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, creând un Absolut pentru fiecare credincios. El a coborât în mormânt purtând povara păcatelor noastre și a plătit pentru toate, iar în dimineața învierii S-a ridicat având cu Sine cheile morții și ale iadului. El este un Absolut pentru oricine se teme de moarte.

Ascultați-mă! Nu știu câte mesaje voi mai avea înainte să plec. Să nu te temi de moarte dacă crezi cu adevărat în Domnul și ai fost născut din nou! Aproape că acesta este cel mai bun lucru care ți se poate întâmpla. Pavel a spus: „*Pentru mine a trăi este Hristos, și a muri este un câștig.*” (Filipeni 1.21). Categorie. Să nu vă mai temeți niciodată de moarte. În 1 Tesaloniceni 4.17 scrie că noi, cei vii, vom fi răpiți împreună cu cei înviați, ca să-L întâmpinăm pe Domnul în văzduh. Ce promisiune! Ce Absolut este acesta, care mă face să cred în Hristos și să spun „Amin!” la fiecare Cuvânt din Cartea Lui.

Eu cred orice ar spune El, fiindcă știu că Duhul Sfânt este Busola mea care mă călăuzește spre Absolutul Lui (Înțelegeți?), spre Steaua Polară, spre El. El este Absolutul meu, Soarele meu, Stâlpul meu, Steaua mea Polară; El este atât de diferit de tot ce văd în jurul meu. Aici dai tot timpul de uneltiri și înșelăciune, dar în El nu vei găsi așa ceva, ci este un singur lucru: Hristos, Absolutul meu, și Acesta vă este adus și arătat fiecăruia dintre voi.

Priviți cât este de diferit Cuvântul Lui care a fost dat din vechime. Noul și Vechiul Testament se potrivesc unul cu altul ca două scânduri îmbinate în coadă de rândunică. Nimic nu este nelalocul lui. Această Carte formată din șaiszeci și șase de cărți, a fost scrisă de mai mulți oameni. Ei au scris la distanță de sute și sute de ani unul de altul, fără să se cunoască. Și ce a ieșit? NU poți găsi nici măcar un cuvânt care să-L contrazică pe altul. Așa este.

Am auzit oameni care spuneau că Biblia se contrazice. Vă ofer toate darurile de bunăvoie pe un an de zile de predicat în Statele Unite, dacă îmi arătați unde anume se contrazice Cuvântul lui Dumnezeu. Am făcut timp de mulți ani această ofertă, dar n-a profitat nimeni de ea, pentru că Biblia nu se contrazice nicăieri. Degeaba se tot străduiește creierul vostru cât o alună să arate că spune altceva decât spune de fapt, fiindcă Cuvântul lui Dumnezeu nu Se contrazice!

Denominațiunile se contrazic. Ele sunt în continuă mișcare ca stelele cerului. Înțelegeți? Ele se mișcă după cum se mișcă lumea, și aceste mișcări ale lumii le dau peste cap. Dar Steaua Polară a Domnului, Cuvântul Său, nu Se mișcă niciodată și Busola arată mereu într-acolo. „*Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.*” Acesta este Absolutul, Acesta este Locul.

Priviți la celelalte lucruri: astăzi sunt aici, mâine susțin altceva, iar poimâine le găsești în altă parte. Sunt într-un du-te vino continuu, sus și jos, sus și jos. Dar dacă îți pui inima în Cuvântul Domnului, cerurile și pământul vor trece, dar Cuvântul nu va trece. El este Absolutul, este Temelia solidă. El este Busola mea, Cârma și Călăuza. Viața mea se bazează pe Absolutul Cuvântului, sunt legat de El pe vecie. Amin. Alții pot face ce doresc, este treaba lor, dar pentru mine, El este Absolutul. Vreau ca El să fie Absolutul meu. Totul se modifică, se schimbă, dar nu și Cuvântul Lui. El rămâne mereu Același, credincios Cuvântului Său. Primiți-L ca Absolutul vostru!

Când am trecut prin vremuri de necaz, când mi-am pierdut familia și am fost pe punctul să-mi pierd propria viață... Fetița mea a murit în timp ce mă rugam pentru ea, după ce am colindat străzile zi și noapte predicând și rugându-mă, și încercând să fac totul așa cum trebuie. Cred că mulți dintre voi ați citit sau ați auzit povestea vieții mele. Mi-am văzut soția stingându-se în timp ce o țineam de mână, iar bebelușul s-a îmbolnăvit la numai câteva ore după aceea. M-am dus la ea și m-am rugat cu toată puterea mea, dar n-am văzut decât o pânză neagră care cobora, arătând că rugăciunea mea nu este ascultată.

Atunci Satan a venit la mine și mi-a zis: „Vezi, n-ai decât douăzeci și ceva de ani, și uită-te la tot ce ai făcut. Te-ai ocupat de toate acele lucruri și n-ai avut grijă de tine. Ți-ai jertfit anii tinereții, în loc să profiți de ei ca ceilalți tineri de vârsta ta. Ai stat la colț de stradă și ai plâns și te-ai rugat; nopți la rând, ceas după ceas, ai umblat prin spitale, iar când vine vorba de propria ta familie, El refuză să te asculte.”

Am fost ispitit dar dintr-o dată mi-am amintit că aveam un Absolut.

„Și dacă mă va ucide, indiferent ce s-ar întâmpla, eu tot mă voi încrede în El.”

Senatorul statului Indiana, Sam Isler, obișnuia să vină la tabernacolul meu. Era un om bun și a murit acum vreo doi ani. Odată m-am întâlnit cu el pe stradă, pe când mergeam să mă rog la mormântul soției și al copilășului. Era chiar după inundațiile din anul 1937. Eram încălțat cu o pereche de cizme și mergeam pe drum plângând. Fiul meu, micuțul Billy, era și el la un pas de moarte. Doctorii îmi spusese că nu se mai poate face nimic pentru el, fiindcă avea dizenterie, o infecție pe care nu o puteau trata.

Eu plângeam și mă rugam, și nădăjduiam în continuare în Dumnezeu. Mergeam pe drum plângând și gândindu-mă că voi ajunge sus pe deal și voi rămâne acolo toată seara ascultând. Un porumbel bătrân venea întotdeauna acolo și începea să cânte, iar vântul adia printre pini și parcă zicea:

Dincolo de râu, este un tărâm

Unde se spune că este fericire veșnică,

Putem ajunge acolo doar prin credință;

Unul câte unul, vom ajunge la poartă,

Vom locui acolo, cu cei nemuritori

Și, într-o zi, clopoței de aur vor suna pentru noi.

Stăteam acolo plângând, priveam în sus și vorbeam cu soția și cu copilașul: „Știi că nu sunteți aici, fiindcă aici am îngropat trupurile pe care le-am ținut în brațe, iar voi sunteți undeva, dincolo de Râu.”

Deci, cum vă spuneam, în ziua aceea mergeam spre mormânt purtând acele cizme, iar din spate venea o mașină veche. A oprit lângă mine, iar din ea a coborât domnul senator Isler. A venit la mine, m-a îmbrățișat și mi-a zis:

„Billy, îmi pare tare rău.”

„Este în ordine, frate Isler.”

„Nu trebuia să opresc...” Spunea aceasta pentru că văzuse că plângeam.

„Este în ordine, frate Isler.”

„Fiule,” a continuat el, „aș vrea să te întreb ceva.”

„Întreabă-mă.”

„Te-am văzut stând la acel amvon până când erai pe punctul să te prăbușești. Te-am văzut postind până ai slăbit de-ți plângeam de milă. Continuu, tot așa, zi după zi. Acum, soția și copilul tău sunt acolo... Uită-te în jurul tău. Ce mai înseamnă acum Hristos pentru tine?”

Eu i-am răspuns: *„Pe cine altul am eu în cer în afară de Tine? Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea decât în Tine.”* (Psalmul 37.25). Vedeți, eu găsisem Absolutul, acel Ceva care mă ținea drept în mijlocul furtunii.

Cineva m-a întrebat: „Billy, tu ai ținut credința pe tot parcursul încercărilor tale?”

„Nu,” i-am răspuns eu, „ea m-a ținut pe mine.” Vedeți? Așa a fost. Eram legat de El în ceasurile când îmi pierdusem puterea și nu mai puteam face nimic. Ancora mea era prinsă undeva în vâlul Cuvântului Său. Uneori nu-l înțeleg și mă întreb: „Ce mă face să fac aceste lucruri?” În mine este Ceva care pulsează, astfel încât nu mă pot opri, fraților.

Acum câteva zile am venit la Phoenix hotărât să nu mai spun nimic împotriva niciunei organizații, dar în prima noapte am avut o vedenie. Eram în deșert, iar Ceva m-a întors și mi-a arătat o biserică mare, veche și rece, și mi-a zis: „Înainte să mergi în adunare, stai acolo!” Oh, este Ceva ce nu mă lasă să mă opresc din ceea ce fac! Înlauntrul meu este un Absolut, care îmi

este mai drag decât viața. Da. Și nu pot schimba acest lucru, așa cum nu-mi pot schimba culoarea ochilor. Nu pot. Prin harul Lui sunt legat de El, de Cel care, la fel ca în zilele lui Moise, a spus: „Eu sunt!”

Moise a avut și el un absolut. Înainte, a încercat din răputeri, prin teologia pe care o cunoștea cât se poate de bine. Era un militar, dar a privit afară și, prin credință... Țineți minte că prin credință, Moise a prețuit ocară lui Hristos mai mult decât bogățiile Egiptului. El credea din toată inima în ceea ce făcea și știa că fusese crescut cu un anumit scop. Dar a dat greș. Astfel, a rămas în deșert să aibă grijă de turme, dar nu a reușit să facă nimic.

Însă, într-o zi, într-un colț de deșert, el a întâlnit un Absolut, ceva cu adevărat real: un rug aprins care nu se mistuia. Moise nu s-a gândit să ia frunzele și să le ducă în laborator, ca să vadă din ce cauză nu se mistuiau, ci doar s-a oprit și a privit.

Atunci un Glas i-a zis: *„Scoate-ți încălțăminte din picioare, Moise!”*

„Mă duc să văd ce zice pastorul meu despre lucrul acesta.” El n-a avut vreme de așa ceva, așa că și-a scos pur și simplu încălțăminte. Atunci a auzit Cuvântul Dumnezeului celui viu, care îi vorbea din acel rug și i-a zis: **„EU SUNT CEL CE SUNT!** *Mi-am adus aminte de făgăduința pe care i-am făcut-o lui Avraam, și de legământul meu, și am venit să-mi eliberez poporul.”*

Acum avea Absolutul. Era legat de El pentru toată viața lui, și aceasta l-a dus în rai: legătura cu acel Absolut. Indiferent ce ar fi spus vreun teolog, el nu avea nevoie să-i explice nimeni nimic, fiindcă știa. Îl întâlnise pe Dumnezeu și auzise Glasul Lui, pe Marele Stâlp de Foc care i-a adus în țara făgăduită și care avea un Glas. Acela era Glasul lui Dumnezeu, care-și legitima Cuvântul. Amin. Sper că nu ați adormit.

Fiți atenți! Stâlpul de Foc a vorbit Cuvântul și l-a legitimat, ca să dovedească... Scrie în Scriptură: „Eu sunt Dumnezeul care am făcut o promisiune lui Avraam. Eu sunt Acela. Israel are necazuri, știi ce se întâmplă. Mi-am amintit de promisiunea făcută și am venit s-o duc la îndeplinire.”

Dumnezeu nu lucrează prin organizații, ci numai prin om. El nu se folosește de mecanisme. Ar fi putut să facă așa, dar l-a ales pe om. Așa este. Ar fi putut alege stelele, vântul sau orice altceva pentru a predica, dar El a ales omul, și nu Se schimbă, ci este întotdeauna Același. El a ales sângele pentru salvare. Nici educația și nimic altceva nu poate înlocui sângele, pentru că aceasta este calea hotărâtă de Dumnezeu pentru salvare. Acesta este adevărul.

Vreau să observați lucrul acesta: El nu Se poate schimba. Când a vorbit cu Moise, i-a spus:

„Moise, te trimit acolo, dar înainte să pleci, vreau să-ți dovedesc că Eu sunt Dumnezeu. Ce ții în mână?”

„Un toiag,” a răspuns Moise.

„Aruncă-l la pământ!” Și toiagul s-a transformat într-un șarpe. L-a luat din nou în mână și s-a prefăcut înapoi în toiag.

Mai târziu, Moise a ajuns în acel loc plin de vrăjitori, iar acolo și-a aruncat toiagul zicând: „Uite, Faraon, ce mi-a poruncit Domnul să fac. Voi arunca acest toiag la pământ, și el se va transforma într-un șarpe.” Și a făcut cum a spus. Dar Faraon i-a răspuns: „Și băieții noștri pot face aceasta. Denominațiunea noastră poate să facă același lucru.” Astfel, au chemat niște scamatori care au imitat ce făcuse Moise.

Ce a făcut Moise atunci? A rămas acolo. De ce? Îl întâlnise pe Dumnezeu și știa că Acela fusese Dumnezeu. El își făcuse partea lui, iar acum era rândul lui Dumnezeu să acționeze, așa că a rămas pe loc.

Biblia spune că același lucru se va întâmpla în zilele din urmă: *„Așa cum lane și lambre s-au împotrivit lui Moise...”* Așa este. Înțelegeți? Dar el a rămas neclintit, și a văzut mâna Domnului coborând, și șarpele lui înghițindu-i pe ceilalți. Ați observat ce s-a întâmplat cu toiegele acelea? Erau acum în burta acestui toiag. Se pare că Moise i-a condus pe copiii lui Israel prin pustiu, cu același toiag care înghițise șerpii vrăjitorilor. De ce? Știți de ce? Când Moise s-a întâlnit cu rugul aprins, care s-a dovedit a fi Dumnezeu, la fel ca Lumina din Stâlpul de Foc, L-a văzut în puterea Lui creatoare și fața lui a strălucit de la acel Foc. Știți unde vreau să ajung, nu? Sper că da. La cincizecime.

Observați că Moise avea focul. Focul era în Moise pentru că, orice ar fi făcut el, nu erau cuvintele lui, ci Domnul vorbea prin el. El a făcut acel semn datorită faptului că Stâlpul de Foc a părăsit acel rug și a venit la Moise. Amin. Fraților, înțelegeți ce vreau să spun? Același Isus care S-a înălțat, S-a întors în ziua Cincizecimii în formă de Duh Sfânt și foc. Trebuia să fie în oamenii care făceau aceleași lucrări pe care le făcuse El, pentru că spusese că așa va fi. Unde am ajuns? Înțelegeți ce vă spun? Focul era în Moise. Părăsise rugul și venise peste Moise.

Noi încercăm să aprindem focul în cuptor. Aceasta-i tot ce ne-a rămas. Ne trebuie focul Duhului Sfânt, acel Stâlp de Foc care l-a condus pe Israel. Sigur că da.

Probabil că ziceți: „Frate Branham, eu aș avea grijă când vorbesc despre aceste lucruri.”

Priviți! Pavel era un mare teolog, cu multă experiență, dar pe drumul spre Damasc a fost lovit de

Lumina Stâlpului de Foc. El a privit în sus și a știut că Acela era Dumnezeu, așa cum Îl văzuse legitimându-Se în Biblie, așa că l-a zis: „Doamne.” El l-a întrebat: „Cine ești Tu, Doamne? Ce vrei să faci?” Și Domnul i-a răspuns: „Eu sunt Isus.” Aceasta a fost de-ajuns. Pavel avea un Absolut; știa că Dumnezeul Vechiului Testament era Isus Hristos al Noului Testament. El era ancorat în acest lucru și nu putea fi clintit de nimeni și de nimic. Sigur că nu. El avea legitimarea. De ce? Pentru că Același Stâlp de Foc care condusese poporul din Egipt în Palestina, stătea acum în fața lui, spunând că este Isus Hristos. Atunci și-a dat seama unde se afla, și, de-ndată ce a fost vindecat și umplut cu Duhul Sfânt, a fost gata pentru lucrare. Vedeți, Pavel avea un Absolut care a fost lângă el când s-a aflat în fața lui Agripa și a celorlalți oameni însemnați, bărbați și femei.

El a stat acolo de partea Cuvântului. De ce? Deoarece știa că Dumnezeu este Cuvântul. Cine a scris Epistola către Evrei? Pavel, desigur. El a fost inspirat s-o scrie. Dar de ce el? Pentru că Stâlpul de Foc care Îl întâlnise era acum în el. De aceea a putut scrie.

Tot de aceea a scris Moise primele patru cărți ale Bibliei. Cum ar fi putut să știe altfel cum s-a desfășurat creația? Cum putea ști despre toate celelalte lucruri? Pentru că Același Stâlp de Foc care fusese în rugul aprins, ieșise din rug și venise în el. Acesta îl legitima și dovedea cine era. Core și ceilalți au încercat să facă o organizație care să i se împotrivescă lui Moise, dar nu au reușit. Au dat greș.

Moise avea acel Absolut, iar Pavel avea Același Absolut, Același Stâlp de Foc, același Duh Sfânt. El nu-l avea pe „Eu am fost,” nici pe „Eu voi fi,” ci pe „**Eu sunt.**” Da, întotdeauna la timpul prezent.

Iosua avea un Absolut. El a întâlnit-o pe Căpetenia oștirii Domnului, care i-a spus să mășăluiască în jurul cetății întărite. Oh, cât le-ar fi fost de greu să intre în acea cetate! Nu putea ține o trezire acolo, pentru că nu l-ar fi lăsat nimeni să intre. Toate ușile erau închise, dar el l-a întâlnit pe Comandantul suprem și Acesta i-a spus ce să facă: să îmbrace toată armura lui Dumnezeu și să mășăluiască. Amin. Și atunci zidurile vor cădea.

Când oamenii au strigat și trâmbițele au sunat, s-a întâmplat absolutul. El și-a putut începe campania, intrând direct în Ierihon. Desigur. Iosua avea ca Absolut Cuvântul Comandantului Suprem.

Când era tânăr, Ioan știa că trebuie să se pregătească, pentru că urma să-l prezinte pe Mesia. El nu știa Cine era Acela, dar era undeva. Ioan știa că nu era suficientă experiența unui seminar și că avea nevoie de un Absolut, de ceva care trebuia să fie adevărat și absolut.

Aș vrea să vă întreb ceva, frați predicatori. Nu vreau să fiu diferit și nu vreau să vă supăr, dar, sincer, nu credeți că în mijlocului haosului în care trăim astăzi, trebuie să fim și noi siguri de acest lucru? Sunt prea multe diferențe.

Ioan știa că trebuie să fie absolut sigur, așa că nu s-a dus la școala la care mersese tatăl său. Nu scrie nicăieri că Ioan s-a dus să învețe ca să fie preot, cum a mers în pustiu și a rămas acolo până când a fost chemat. Atunci a venit în fața mulțimilor, fiind sigur că Mesia va veni în zilele acelea, pentru că el fusese ales să-L prezinte, conform Maleahi 3.1: „*Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea.*” Ioan știa pe ce stă. Nu conta câți preoți i-ar fi spus: „Vrei să spui că jertfa necurmată, pentru care ne adunăm aici, va fi întreruptă?”

El le-a spus clar: „Va veni o vreme când Mielul lui Dumnezeu va veni și va înlocui acea jertfă.” Iată-l, un bărbat murdar de noroi și nebărbierit, care te-ar fi făcut s-o iei la fugă. Vedeți, Dumnezeu nu lucrează cu lucruri atrăgătoare și în strălucire, așa cum ni-L închipuim noi. Dumnezeu este în smerenie.

Iată-l stând acolo, privind și vorbind despre El. Era atât de sigur că El era acolo, încât a spus: „*În mijlocul vostru stă Unul pe care voi nu-L cunoașteți.*” (Ioan 1.26). Ce mustrare! „*În mijlocul vostru stă Unul pe care voi nu-L cunoașteți.*” Oare ar fi o batjocură dacă l-aș imita puțin? Mai bine nu.

„În mijlocul vostru stă Unul pe care voi nu-L cunoașteți. Pretindeți că-L cunoașteți, dar vă înșelați.” Pe Golgota, ei L-au omorât chiar pe Dumnezeul pe care pretindeau că-L slujesc. De ce? Pentru că nu L-au cunoscut. Ioan a spus clar: „*În mijlocul vostru stă Unul pe care voi nu-L cunoașteți.*” În altă zi, privind în sus, Ioan a văzut o lumină, ca un porumbel, coborând din cer și a auzit un Glas. Nimeni altcineva n-a văzut lumina și n-a auzit Glasul, nici profesorul Cutare și nici altcineva, dar Ioan a văzut-o. Categorie! Lui i se spusese: „*Acela peste care vei vedea Duhul pogrându-Se și oprindu-Se este Cel ce botează cu Duhul Sfânt.*” Era legitimarea divină, pe care Domnul o împlinea întocmai, așa că în mintea lui Ioan nu era nici un semn de întrebare. Se întâmpla exact ceea ce spusese Domnul, era chiar acolo. Lumina aceea ca un porumbel deasupra aceluia Om obișnuit era Absolutul lui Ioan. El știa că acesta era adevărul.

În încheiere vreau să vă mai spun câteva cuvinte.. Nu credeți că avem nevoie de un Absolut, de ceva real? Sigur că da. Avem nevoie de ceva despre care să putem spune: „Acesta este!” Să punem degetul și să zicem: „Acesta este!” Cum vom face aceasta, pentru că după cum vedem, toată lumea spune: „Acesta este!” „Acesta este!”, dar trebuie să fie un Absolut biblic.

Înainte de a încheia am să vă mai spun un lucru personal. Frate și soră, când a trebuit să aleg între a rămâne în biserică baptistă și a pleca... Ei sunt la fel de buni ca ceilalți, un grup de

oameni care se adună împreună, ceea ce este un lucru bun. Dar a venit un moment când mi-au spus că trebuie să fac compromis cu Cuvântul. N-am putut face așa ceva. Nu! Înțelegeți? Cuvântul este pe primul loc. Înțelegeți? „Păi, dacă nu vrei să faci așa, nu poți să mai aparții bisericii baptiste.” Dar eu le-am răspuns: „Nu biserica baptistă m-a salvat, ci Isus Hristos. (Vedeți?). El este Desăvârșirea mea; El este Stâlpul meu, Absolutul meu, Sprijinul meu și eu stau acolo.”

Dacă aș fi ales greșit, Dumnezeu nu ar fi adus legitimarea. Dar dacă ai ceea ce trebuie, Dumnezeu este obligat să legitimeze acel lucru. Aceasta este dovada. Înțelegeți? Dacă este corect, Dumnezeu este obligat să arate că este corect, dar dacă este greșit, El nu Se va implica deloc.

Îmi amintesc că eram la râu și botezam după prima trezire pe care am ținut-o. Eram la a șaptesprezecea persoană. Soția mea, o fetiță la vremea aceea, era pe mal. Încă nu mă căsătorisem cu prima mea soție, care mai târziu a murit. Ea era acolo, pe mal, cu ceilalți oameni. Cred că erau prezenți în jur de patru sau cinci mii de oameni, în acea după-amiază toridă de iunie.

Am ieșit la mal și am luat o persoană, cam a șaptesprezecea, ca s-o botez. Erau vreo cinci sute de oameni care așteptau să fie botezați, în urma trezirii pe care o ținusem. Am intrat în apă cu persoana aceea, mi-am ridicat mâinile și am spus: „Tată ceresc...” Atunci am fost cutremurat de Ceva și m-am gândit: „Unde este?” Am privit în jur și din câte vedeam, toată lumea stătea cu capetele plecate. Departe, pe maluri, erau mașini și oameni cățarați pe ziduri. M-am uitat din nou și atunci am auzit o Voce care-mi zicea: „Privește în sus!” Mi-a fost frică să privesc... Eram doar un copil. Înțelegeți situația. Am zis: „Tată...” iar Ceva mi-a spus din nou: „Privește în sus!”

Tânărul care aștepta să fie botezat, s-a uitat la mine și m-a întrebat: „Ce este, frate Bill?”

„Ai auzit ceva?” l-am întrebat.

„Nu,” a răspuns el.

„Tată ceresc...”

„Privește în sus!” a spus El din nou.

M-am uitat în sus și am văzut Stâlpul de Foc coborând din cer ca un vârtej, iar din El se auzea un Glas care spunea: „Așa cum a fost trimis Ioan Botezătorul să vestească prima venire a lui Isus Hristos, tu ești trimis...” O, Doamne! Am văzut acea Lumină. O văzusem de mic copil. Am încercat să le spun oamenilor despre Ea, dar ei au spus că mi-am pierdut mințile. Iată însă că

știința, prin fotografia examinată de răposatul George J. Lacy, a arătat că era exact cum am spus. Lumina aceea apărea în fotografia care fusese făcută, dovedind că este adevărat. Ea nu a fost arătată pentru mine, ci este exact ca în Scriptură. Eu am văzut Lumina și am auzit ce a spus, apoi oamenii au început să țipe, să leșine și să se prăbușească, arătând spre acea Lumină. Ziarul de Louisville a scris un articol care a fost trimis apoi la Associates Press, în Canada și peste tot: „O Lumină misterioasă a apărut deasupra unui predicator baptist în timp ce boteza.” „Misterios”, greu de înțeles. Câte copii s-au făcut? Cred că fiecare dintre voi aveți fotografia aceea acasă. Originalul este în Washington D.C. și este singura fotografie a unei ființe supranaturale.

Ce era aceea? Aceeași Lumină, același Glas care a spus: „Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.” Pentru mine este același Glas și același Stâlp de Foc de odinioară, pentru că face aceleași lucrări. Isus a spus: „*Eu vin de la Dumnezeu și merg la Dumnezeu. Peste puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea.*” Când era pe pământ, El le-a spus: „*Eu sunt Cel ce sunt.*” Dar ei l-au zis: „*N-ai nici cincizeci de ani, și zici că ai văzut pe Avraam?*”

„*Mai înainte să se nască Avraam, sunt Eu,*” le-a răspuns El.

El era acolo. Cine? Lumina, Stâlpul de Foc, Dumnezeu. Duhul... Dumnezeu este un Foc mistuitor. El este o Lumină. Acolo, El S-a manifestat în Isus Hristos, și S-a întors la El când Isus S-a ridicat din mormânt. Dar în ziua când l-a întâlnit pe Pavel, pe când acesta mergea la Damasc, Se întorsese deja la Dumnezeu, pentru că a spus: „*Eu sunt Isus, pe care-L prigonești.*” Nu dormiți, fraților! Nu vedeți că Același Dumnezeu este acum în mijlocul nostru, dovedind că Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci? Acesta este Absolutul meu.

El nu mi-a spus niciodată ceva contrar Scripturii. Dacă s-ar fi întâmplat aceasta, cineva ar fi venit să mă contrazică, dar n-a venit nimeni. Un tânăr a spus că va face aceasta, dar n-a făcut-o, n-a mai apărut. A avut mai multă rațiune decât am crezut, și astfel a știut că nu poate face așa ceva. Știți că băiatul care s-a ridicat odată în adunare ca să mi se pună împotriva a rămas paralizat, și așa l-au scos din adunare. Eu nu a trebuit să mă îngrijorez pentru nimic, fiindcă cred că Absolutul meu este Cuvântul lui Dumnezeu manifestat. Pe Aceasta îmi odihnesc sufletul și trupul.

De ce? Pentru că El nu mi-a spus niciodată ceva care să nu fi fost complet biblic. Și vă întreb pe fiecare în parte: v-a spus El vreodată ceva în Numele Domnului, și nu s-a împlinit? Niciodată. Așa este. Ce este aceasta? „*Pe această piatră,*” pe acest Cuvânt... Acolo primesc descoperirea. El mi-o arată. Eu nu am educație, nu studiez, nu încerc să cunosc, ci fac doar ce-mi spune El. Când El îmi arată ceva, doar privesc și asta-i tot. Eu nu văzusem nimic, dar iată-L aici, manifestându-Se.

Acesta este Absolutul meu. El m-a ținut în picioare în toți acești ani și m-a ajutat când nu am avut nici un alt ajutor, de aceea vreau să mor lângă El.

Nădărduesc că atunci când va veni vremea să mor, voi privi Stânca stând acolo, așa cum a făcut Moise. Vreau să pășesc pe ea, și cei ce-mi vor purta sicriul pot să mă ducă. Dar până atunci, voi trăi sincer pentru acest Cuvânt care este Absolutul meu, fără răutate, plin de dragoste și îndurare față de fiecare. Dacă n-ar fi așa, Domnul ar putea să măucidă chiar acum, în timp ce stau la amvon. Nu vreau să supăr pe nimeni, pentru că vă iubesc pe toți. Ați citit vreodată în 1 Ioan 4.17, unde scrie că *„dragostea este desăvârșită în noi, pentru că avem deplină încredere în ziua judecării,”* și că este nevoie de mustrare? Eu nu fac aceste lucruri ca să fiu diferit, ci din iubire, fiindcă dragostea mustră și pedepsește.

Un bărbat care își lasă nevasta să iasă noaptea cu niște bețivi, iar dimineața când ajunge acasă, o întreabă: „Scumpa mea, te-ai distrat bine?”, nu este bărbat! Orice bărbat care își lasă soția să meargă în asemenea locuri, să poarte pantaloni scurți, costume de baie, bikini și alte lucruri ca acestea, este puțin probabil să fie un bărbat adevărat. Așa este. Cât ești de bărbat se vede după caracter, nu după mușchi, după bicepsi. Acesta este adevărul. Caracterul se formează prin Cuvântul lui Dumnezeu, nu prin altceva. Orice om care se consideră predicator, dar tăgăduiește Cuvântul, dovedește că de fapt caracterul lui este în mică măsură de la Dumnezeu. Amin. Înseamnă că mai sunt ceva speranțe dacă vin acasă.

Nu vreau să vă critic, fiindcă vă spun sincer că vă iubesc, dar Absolutul meu este acest Cuvânt, „Așa vorbește Domnul.” Știți că acesta este Adevărul.

Mă uitam să văd dacă fratele Carlson este aici, dar cred că a plecat. A vorbit aici acum câțiva timp. El a fost cu mine la Chicago când a avut loc incidentul cu oamenii de la Marea Asociație Pastorală din Chicago. Peste două sau trei zile urmau să mă pună la zid și să mă interogheze cu privire la lucrurile pe care le învăț. Cu trei nopți înainte de aceasta, Duhul Sfânt m-a trezit și mi-a zis: „Du-te și stai lângă fereastră.” M-am dus și am văzut un fulger. Duhul mi-a zis: „Oamenii aceia ți-au pregătit o capcană, dar nu refuza să te duci, fiindcă Eu voi fi cu tine.” I-am luat pe fratele Carlson și pe fratele Tommy Hicks, pe care îi știți cu toții, și a doua zi dimineața, ne-am dus să luăm micul dejun la restaurantul Town and Country. Mă gândeam să-l conving pe Tommy să meargă în locul meu, fiindcă el este un prieten bun și un frate scump.

I-am zis: „Tommy, trebuie să mă întâlnesc cu pastorii aceia. Tu ești doctor în divinitate, pe când eu nu știu să leg două vorbe. Nu pot să-i înfrunt, așa că n-ai vrea să mergi în locul meu pentru că și eu am făcut multe pentru tine.”

„O, frate Branham, nu pot face aceasta,” a răspuns el.

Fratele Carlson și ceilalți s-au uitat unul la altul, iar eu am zis: „Crezi că poți ascunde ceva de mine? Știi de ce nu vrei să mergi. Ascultă! Nu vrei s-o faci din cauză că asociația aceea vrea să mă întrebe ceva anume.” Amândoi arătau ca și cum ar fi vrut să intre sub podea, așa că am continuat: „Așa este, desigur, dar uitate ce este, frate Hank...” Cred că este și fratele Hank pe-aici, pe undeva. Poate să depună și el mărturie despre aceasta. Am vorbit cu el puțin mai devreme. „Frate Hank, uitate ce este. Tu ai rezervat sala aceea de hotel, nu-i așa? Dar „Așa vorbește Domnul: ei te vor refuza și nu ți-o vor da!”

„Frate Branham, dar au intrat deja banii,” a spus el.

„Nu știi ce a intrat, dar nu vei obține sala. Sala aceea are pereții verzi, dar noi vom merge într-o sală cu pereți maro. Dr. Meade va sta acolo, și se va întâmpla cutare și cutare lucru.” Le-am spus exact cum va arăta totul. „Nu vreau să mă menajezi în nici un fel, doar prezintă-mă publicului și mai departe mă ocup eu.”

A doua zi când am ajuns la masă, toată lumea era așezată exact cum spuseseam. Rezervarea fusese anulată, dar reușiseră să închirieze sala de la Town and Country, care avea pereții maro, iar dr. Meade și ceilalți erau așezați exact cum spuseseam. M-am întors spre Tommy Hicks. El se uita la mine și mi-a zis: „Frate Branham, cred că o să leșin.”

„Stai liniștit,” i-am zis eu.

Fratele Carlson s-a ridicat și a zis: „Știi că mulți dintre voi nu veți fi de acord cu fratele Branham, cu ceea ce va spune, dar un lucru este cert: nu se teme să stea aici, iar acum îi voi ceda cuvântul.”

Eu le-am zis: „Știi ce aveți împotriva mea,” după care am enumerat cele patru sau cinci subiecte. „Vreau ca unul dintre voi să-și ia Biblia și să vină aici, lângă mine, ca să-mi dovedească unde greșesc. Înțelegeți? Bine. Dacă nu puteți face aceasta, atunci nu mă mai contraziceți!” Așa este. Da, domnilor.

La Bombay, în India, am avut pe platformă un om orb. Se adunaseră acolo înțelepți, mahomedani, budiști și mulți alții. Eu am avut o vedenie în care am văzut că omul va fi vindecat, așa că am spus: „Trimiteți-l pe unul dintre oamenii voștri ca să-i redea vederea acestui orb. Am văzut aici oameni din șaisprezece religii diferite, și toți îl resping pe Isus Hristos. Dacă religia voastră este așa grozavă, veniți aici și redați-i vederea acestui om!” Voi ce-ați fi zis? Unii erau închinători la soare, și ziceau că lucrez prin telepatie și că le citesc gândurile. Înțelegeți? Atunci mi-am zis: „Dacă un om vrea să facă binele, Dumnezeuul întregii creații îl va aduce în starea corectă.” N-aș fi putut spune lucrul acela dacă n-aș fi văzut în vedenie ce urma să se întâmple.

Vedeți, să nu vă bazați pe ceva din imaginația voastră. Voi trebuie să fiți absolut siguri că aveți dreptate, iar atunci nu mai trebuie să vă îngrijorați pentru nimic. Ce mai contează ce se întâmplă, când El este cu voi? Voi știți ce s-a întâmplat mai departe: omul și-a recăpătat vederea.

Acum vreo două sau trei luni eram în cameră, și deodată am auzit un glas care vorbea într-un colț. Am încercat s-o trezesc pe soția mea, ca să vadă și ea ce era acolo. Cu o zi înainte văzusem un lucru oribil stând lângă marginea patului și acuzându-mă. Era un mamba uriaș - un șarpe african -, care urmărea oamenii ca să-i omoare. Acum era pe urmele fratelui meu, iar eu strigam: „Ce să fac, Doamne?”

„Ți s-a dat putere să-l legi,” mi-a răspuns El. „Îndrăznește!”

Atunci i-am vorbit, iar șarpele și-a ridicat coada în aer, s-a răsucit precum mânerul unui urcior, și s-a sufocat. Din el a ieșit un fum albastru. A doua zi dimineața, m-am trezit și m-am ridicat să mă pregătesc să duc copiii la școală. Creatura aceea oribilă era tot acolo și arăta ca Alley Oop din benzile desenate, cu două coarne ieșind din el. Scotea un sunet ca cotcodăcitul unei găini, când iese din coteț. Mă uitam la el încercând s-o trezesc pe Meda, dar ea continua să doarmă. Apoi m-am gândit: „S-ar speria de moarte dacă ar vedea creatura aceea,” așa că am rămas un minut în așteptare.

Oamenii vorbesc despre diavoli, însă nu știu ce sunt ei de fapt. Așa este. Dar îi întâlnim în fiecare zi. Observați. Șarpele acela mă acuza strigând: „Tu n-ai nici o putere de la Dumnezeu. Ești doar o păcăleală, n-ai nici o putere!”

„Satan, tu mă insultă. Pleacă din calea mea în Numele lui Isus Hristos!” am spus eu și a plecat. Am mai stat puțin întins pe pat, apoi m-am ridicat. Atunci m-a copleșit un simțământ foarte plăcut și m-am gândit: „Oare este pe-aproape Duhul Sfânt?” Vă spun cu Biblia pe inimă că Vocea cea mai plăcută pe care mi-a fost dat s-o aud în viața mea, mi-a spus: „Nu te teme să mergi oriunde ar fi să mergi și să faci orice trebuie să faci, fiindcă prezența lui Isus Hristos va fi negreșit cu tine!” De atunci, m-am liniștit. Oricât s-ar supăra unii, eu am un Absolut. Ancora mea mă ține acolo, pentru că ea este Cuvântul Dumnezeului celui viu. Amin.

Îl credeți? Să ne plecăm capetele pentru o clipă. Dacă nu aveți încă acel Absolut, primiți-L. Dacă doriți să aveți acel Absolut, acea siguranță a Duhului Sfânt în inimile voastre, ridicați mâna și spuneți: „Vreau acel Ceva care să-mi arate Cuvântul Domnului, ca să-L pot vedea manifestat.” Domnul să vă binecuvânteze. Oamenii din întreaga clădire au ridicat mâna. Mulțumesc.

Fraților, vă spun adevărul, așa că nu-L lăsați să treacă pe lângă voi. Eu nu pretind că aș fi

cineva, fiindcă nu sunt nimic altceva decât fratele vostru. Nu priviți la mesager, ci la mesaj. Nu vă uitați la mesager, pentru că Domnul îl va lua într-o zi dintre voi. El nu-și împarte slava cu nimeni. Așa este. De aceea vă spun: nu priviți spre mesager, ci priviți spre mesaj. Dacă ar veni aici un om și ți-ar aduce un cec în valoare de un milion de dolari, nu te-ar interesa dacă omul este negru, galben sau maro, nici dacă este zdrențos sau îmbrăcat bine. Contează ce are să-ți spună. Nu priviți la gramatica mea și la celelalte lucruri, fiindcă eu vă vorbesc despre Isus Hristos, care acum este aici. Credeți-L pe El din toată inima. Nu ezitați să-L credeți!

Acum voi încerca să văd ce dorește să-mi spună. Rămâneți cu capetele plecate și rugați-vă. Aveți credință și nu vă îndoiiți.

Tată ceresc, totul este în mâinile Tale. Te rog să-i ajuți pe bărbații și femeile de aici, să realizeze că nu-i ușor să fac aceste lucruri, fiind muritor și trăind aici, printre oameni. Tată, Te rog să-i ajuți să înțeleagă aceasta și să știe că slujitorul Tău încearcă să vorbească despre Tine. Doamne, eu am văzut că Tu Te ții de Cuvânt și am găsit lucrul acesta adevărat: că Tu și Cuvântul Tău sunteți Unul și Același.

Tu m-ai adus atât de departe, Doamne, și acel Înger a Căruia Lumină au văzut-o oamenii, acel Stâlp de Foc... Tată, eu cred din toată inima că Domnul nostru Isus... Cred că este Duhul Lui, Duhul Sfânt Căruia ne închinăm cu toții și în Care credem.

Doamne, ajută-ne să-L recunoaștem acum, să-L înțelegem și să ne întoarcem. Ajută biserica să se curețe. În ce privește toate aceste denominațiuni, Doamne, nu mă rog ca ele să se destrame, ci mă rog ca Duhul Sfânt să pătrundă în ele, ca să vadă lucrurile diferite și să devină una în frățietate. Te rog, Tată, și Îți mulțumesc pentru cooperarea lor, fiindcă fără Tine nu m-ar fi primit nimeni. Dar Tu mi-ai făcut trecere în fața acestor păstori, așa că Te rog să-i binecuvântezi, Doamne. Mă rog în mod deosebit pentru fiecare dintre ei.

Te rog pentru fratele Williams. Doamne, împlinește dorința inimii lui. Ajută-l, Doamne, pe el și pe sora Williams să primească ceea ce-și doresc. La fel pe fratele și sora Shakarian, și pe toți administratorii din acest grup pe care l-ai chemat în aceste zile din urmă ca să primească un mesaj care să-i adune pe frați laolaltă. Doamne, ajută-i să nu ajungă niciodată un cult. Ajută-i să se ferească de toate acele lucruri, să-și deschidă brațele și să-i primească pe toți frații născuți din Duhul.

Binecuvântează toate aceste grupări. Binecuvântează-i pe unitarieni, pe trinitarieni și pe toți ceilalți, care au ideile lor. Orice ar crede ei, ajută-i să înțeleagă că există un singur Dumnezeu adevărat, și că Isus Hristos este Fiul Lui. Doamne, fă ca ei să înțeleagă aceste lucruri, să știe că nu avem patru sau cinci dumnezei, ci Unul singur, în trei manifestări, același Dumnezeu ca Tată,

Fiu și Duh Sfânt. Îngăduie ca ei să primească astăzi această descoperire.

Fă să înceteze această agitație, iar bărbații și femeile să poată intra în legătură frățească și să fie una în Hristos. Vremea este prea târzie ca să mai avem timp de aceste certuri și dispute mărunte. Eu cred în Tine, Doamne, și cred că toți cei care au fost hotărâți mai dinainte să primească Viața, vor auzi Glasul Tău și vor veni. „*Oile Mele ascultă glasul Meu.*” (Ioan 10.27). Doamne, cred că Tu ne vei asculta rugăciunea și-i vei binecuvânta acum.

S-au ridicat în jur de două sute de mâini, care vor să Te accepte ca Mântuitor, ca Absolut al lor pe care să-și întemeieze credința, astfel încât inima lor să încuviințeze fiecare Cuvânt și să-L facă să lucreze. Tată, Te rugăm aceasta în Numele lui Isus Hristos.

Aș vrea să vă rugați cât timp suntem aici, adunați în acest grup micuț. Până acum n-am mai făcut lucrul acesta, dar acum mă simt îndemnat să-l fac. Continuați să vă rugați. Ridicați mâinile toți cei care mă cunoașteți, care sunteți bolnavi și aveți cereri pentru voi sau pentru alții. Câți dintre cei care sunt aici mă cunosc? Ridicați mâinile oriunde vă aflați. Văd că peste tot s-au ridicat mâini. Lăsați-le jos.

Acum aș vrea să ridice mâinile cei care nu mă cunosc și știu că nici eu nu-i cunosc. Vedeți? Din nou s-au ridicat o mulțime de mâini. Nu pot face diferența între cele două grupuri.

Vreau să vă rugați sincer. Nu vă îndoiiți, doar rugați-vă. Voi știți foarte bine că este imposibil ca eu să cunosc problemele voastre, să știu cine sunteți sau altceva despre voi. Dar nu a promis Isus aceste lucruri pentru zilele din urmă? Nu a spus El că va fi ca în zilele Sodomei, când Dumnezeu S-a manifestat într-un trup? Acel Om a venit ca un om simplu, a mâncat carne de vițel și pâine, și a băut lapte. Apoi a întrebat: „*Unde este Sara?*”

„*Este în cortul de la spatele Tău,*” a răspuns Avraam. În continuare, El i-a spus ce se va întâmpla și că îl va vizita din nou. Avraam L-a numit Elohim, adică Domnul Dumnezeu. Sara a râs în sinea ei, iar El a spus: „*De ce a râs, Sara?*”, deși era întors cu spatele spre ea.

Isus a spus că va fi la fel.

Vedeți, aceea era biserica firească, formată din Lot și ai lui. Și ei au avut un Billy Graham care a mers la ei, și un Oral Roberts care să-i cheme afară. Ei au propovăduit Evanghelia și i-au lovit cu orbirea.

Ceialți erau sodomiții și știți ce au făcut. Întotdeauna sunt trei feluri de oameni.

Dar cei aleși, să le zicem pentecostali, erau din Avraam. Ei părăsiseră deja Egiptul, Sodoma, și

poposiseră în pustiu. Vedeți ce fel de mesaj au primit aceștia?

Priviți la ziua de astăzi. A fost vreun timp în care cineva a mers în Sodoma? Țineți minte că acela era Avraam (în limba engleză: „A-b-r-a-h-a-m.”). A fost vreun mesager care să meargă la bisericile denominaționale, și al cărui nume să se termine cu terminația „h-a-m”? G-r-a-h-a-m. Cât despre grupul pentecostal, nu a fost niciunul în istorie. Am descoperit lucrul acesta recent, în timp ce căutam niște nume.

Poate ziceți: „Numele nu înseamnă nimic.” Atunci de ce numele lui Saul a fost schimbat în Pavel? De ce Simon a fost numit Petru? De ce Iacov a fost numit Israel? Sigur că înseamnă. Aveți credință în Dumnezeu și nu treceți peste lucrurile pe care El încearcă să vi le arate, ci rugați-vă și spuneți: „Doamne Isuse, ai milă.”

Dacă nu mă înșel, așa cum stăm cu capetele plecate, cred că o văd pe sora Williams stând acolo, în dreapta. Tu ești, soră Williams? Privește înapoi. Mi se părea că este ea, dar nu eram sigur. M-a auzit? Bănuiesc că nu este ea. Mă uit în jur și încerc să văd pe cineva cunoscut. Sunt aici fratele și sora Dauch, dar ei sunt din biserică. Aici în stânga este doamna Outlaw? Am crezut că vă cunosc pe toți cei de acolo. Doamnă Outlaw, pe tine te cunosc. Vreau să te întreb ceva. Uită-te la mine. Crezi că sunt slujitorul lui Dumnezeu? Crezi că ceea ce învăț este Adevărul? Doamnă Outlaw, n-am mai vorbit cu tine de mai mult de un an, de când am fost ultima dată aici. Acum câteva zile te-am zărit în restaurant și ți-am făcut cu mâna. Uită-te la mine.

Tu ai o apăsare pe inimă, dar nu pentru tine, ci pentru altcineva. Este vorba de o femeie tânără, de nora ta. Crezi că Dumnezeu poate să-mi spună ce problemă are? Are o problemă cu sinusurile și este nervoasă, foarte nervoasă. Așa este. Nu-ți face griji, pentru că starea aceasta o va părăsi. A simțit chiar acum lucrul acesta, în timp ce stă aici. Crede și o va părăsi.

Tu crezi? Aici în fața mea este o doamnă pe care nu o cunosc. Nu vedeți Lumina care s-a oprit deasupra ei? Ea suferă, are o slăbiciune în trupul ei. Nu este de aici, ci din California. Nu mă cunoaște, dar știe că vorbesc despre ea. Vedeți Lumina de deasupra ei? Eu n-o cunosc, dar numele ei este Elliott. Dacă crezi din toată inima, du-te acasă și fii sănătoasă. Crezi? Bine. Ridică mâna dacă știi că-ți sunt străin. Vedeți? Ridică mâna și crede din toată inima.

În fața ei este o doamnă, iar cel de lângă ea este soțul ei. Ea are probleme cu mușchii, are spasme. Da, așa este. Doamnă Darwich, dacă crezi din toată inima... Cum? Foarte bine. Eu nu te cunosc, nu te-am mai văzut niciodată și nu-ți știam numele. Dar acesta este, nu-i așa? Tu stăteai acolo și ziceai: „Doamne, fă să fiu eu.” Vedeți? Dacă este așa cum spun, mișcă mâna înainte și înapoi. Așa. Eu n-am mai văzut-o niciodată, dar Tatăl ceresc știe că acele lucruri sunt adevărate. Așa este.

Cine este? Isus Hristos. Ce face? Exact ceea ce a spus că va face în zilele din urmă. Dacă este așa, și Domnul lucrează arătând că este așa, atunci și Cuvântul pe care Îl predic este corect, pentru că este Același Dumnezeu care Își ține Cuvântul. Credeți în Domnul! Întoarceți-vă de la căile voastre căldicele! Îndepărtați-vă de lucrurile acestea care vă trag în jos, la fel ca pe celelalte biserici. Mă refer la Hollywood. Întoarceți-vă la Dumnezeu și găsiți un Absolut care să fie o Ancoră pentru inima voastră.

Câți dintre voi ar vrea să trăiască o asemenea experiență cu Hristos? Ridicați-vă în picioare chiar aici, în prezența Lui, știind că El este aici. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Dumnezeu să vă binecuvânteze. O, ce bine, este minunat! Nu știu ce să spun.

Dacă fiecare dintre cei ce sunteți aici, acceptați acest mesaj, că Isus Hristos este aici... *„Peste puțină vreme lumea (necredincioșii) nu Mă vor mai vedea. Dar voi Mă veți vedea, pentru că Eu voi fi cu voi și în voi. Și lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi.”* Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci, nu-i așa? Îl vedeți făcând exact ceea ce a promis.

El este aici, de aceea tot ce trebuie să faceți este să vă smeriți și să spuneți: „Doamne Isuse, știu că din acest moment sunt al Tău, iar Tu ești al meu. Vreau această tărie în inima mea, ca să pot vorbi Cuvântul Tău. El să fie viu în inima mea și să cred că ceea ce cer se va face întocmai.”

Vreți lucrul acesta? Atunci să ridicăm mâinile spre Dumnezeu și să ne rugăm cu toții, împreună. Apoi vreau să ridicați o mână, iar pe cealaltă să o puneți pe cineva de lângă voi. Foarte bine. Oamenilor de afaceri, Dumnezeu să vă binecuvânteze și să fie cu voi.

- Amin -